

Paras Poliitiikan tutkimuksen klubi

Paras Poliitiikan tutkimuksen klubin äänenkannattaja

Paras WALPO 04/05

OPISKELIJOIDEN
VUOKRAVALITYS

VALTAKUNNALLINEN

KATSO

OVV.
COM

- Ilmoittaudu hakijaksi
- Vapaat asunnot

HELSINKI
HÄMEENLINNA
JOENSUU
JYVÄSKYLÄ
KUOPIO
LAHTI
OULU
PIEKSAMÄKI
PORI
RAUMA
TAMPERE
TURKU

Turun toimisto:
Hämeenkatu 14
(02) 2338 308
turku@ovv.com

OVV !
10 V. 0

Yhteistyössä:

Fortum

TAPIOLA

www.ovv.com

Erikokoisia juhlahuoneistoja

Ei erillistä tilavuokraa
Erinomainen ruoka

Perhejuhlat, kokoukset, yritysjuhlat,
karonkat, sauna

Herkullista ja edullista iltapalaa sitseihin
ja muihin opiskelijatilaisuuksiin.
Ruokalistamme löytyvät kotisivuiltamme.

Puh. 2511122, 0400-487167

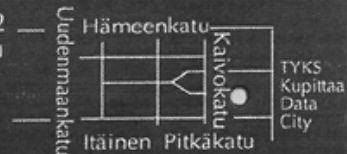
turun.upseerikerho@kolumbus.fi
www.turunupseerikerho.fi

TURUN UPSEERIKERHO r.y.

tilausravintola

Kaivokatu 12
20520 Turku

Herää kotona

TURUN YLIOPPILASKYLÄSÄÄTIÖ

Etsi oma koti. Täytä hakemus osoitteessa www.tys.fi

Paras

Pitäisi osata lopettaa ajoissa.

George Best ei osannut. Mutta hänen elämänsä sisäl-
sikin osia, joista muutama mies saattaisi unelmoida:
Best oli yksi kaikkien aikojen parhaista ja siksi
palvotuimmista jalkapalloilijoista. Hän kaatoi sänkyynsä
useammankin Miss Maailman ja kippasi mahaansa
keskisuuren tulvan verran viinaa. Ei heikko kokoelma
elämyksiä elämältä, joka kuitenkin viimeksi mainitusta
syystä päättyi marraskuussa melkein väistämättä jo
59-vuotiaana, kolme vuotta sitten tehdystä maksan-
siirrosta huolimatta.

Parhaana eläminen ei taida olla ihan helppoa. Ei ole
helppoa olla paras, kuulee monen säälittelevän. Enpä
tiedä, en ole koskaan ollut, ehkä olen päässyt helpolla.
Mutta näyttää siltä, että parhaan jalustalta alas
hyppääminen se vasta voi vaikeata ollakin. Esimerkiksi
Dingo-herra Neumann voisi hävetä. Ei 6–8 tökeröllä
come bäckillä saisi pilata lukemattomien suomalaisten
mielikuvaa 80-luvun hulppeasta tuhkimotarinasta.

Helppohan se on sanoa jälkeenpäin, mutta parempi
olisi lopettaa huipulta. Kun tämän lehden teemana on
kierosti Paras, ei paljon korkeammalle enää pääse, eikä
pääkirjoituksen mitäänsanomattomuudessa taatusti tä-
män matalammalle. Joskus ei ehkä siis kannattaisi
aloittaakaan? Joka reuna on koettu, on aika väistyä.
Onneksi lehden sisältö on monipuolista huipputasoa,
tarkistakaa vaikka.

Kuten Antti vuosi sitten totesi, Walpo elää ja voi hyvin.
En usko, että olemme tuota perintöä tuhonneet.
Päinvastoin. Ja luotan vakaasti, että Ollin osaavat kädet
pitävät rakkaan lapsemme monipuolisuuden ja tason
vähintään yhtä korkealla jatkossakin.

Kukin tekee vain parhaansa ja kun katsoo, niin hurjan
pitkälle se yllättävänkin usein riittää.

Pekka

WALPO

Päätoimittaja
Pekka Mäntylä
(pjmant@utu.fi)

Toimittajat
Urho Blom
Mikko Eskola
Olli Hakala
Heini Hakojärvi
Antti Halonen
Tiina Heinilä
Eeva-Liisa Junnila
Maiju Jääskeläinen
Eveliina Leinonen
Sakari Linden
Katri Mäkinen
Rami Nieminen
Mira Ojalehto
Matias Ollila
Sampo K. Saarinen
Tytti Seppänen
Kristian Sipiläinen
Aaretti Siitonen
Sami Torssonen
Suvi Tuhkanen
Taneli Vilpponen
K. Alkkis

Kuvaajat
Olli Hakala
Anne-Mari Hedemäki
Samuli Lintula
Kirsi-Marja Lonkila
Paaavo Lähteenmäki
Timo Miiluniemi
Pekka Mäntylä
Rami Nieminen
Mira Ojalehto
Sampo K. Saarinen
Aaretti Siitonen
Asta Sundqvist
Maria Säpyskä
Jorge-Mihail Varas-Mardonez

Taitto ja ulkoasu
Pekka Mäntylä

Ilmoitusmyynti
Asta Sundqvist
(atsund@utu.fi)

Julkaisija
Turun yliopiston Politiikan tutkimuksen
klubi ry (P-klubi)
Rehtorinpellonkatu 4A, 2.kerros
20500 TURKU
<http://org.utu.fi/tyyala/pklubi>

Levikki
120 kpl
Painopaikka
Digipaino

Sisältö 04/05

johtavana teemana paras

5 Puheenjohtajan puheenvuoro
(Mira Ojalehto)

6 Terrorismin tutkija etsii nykyaikaa
(Tiina Heinilä)

7 Prekariaatti ja uudenlainen työ
(Katri Mäkinen)

8 Kilvettömän Passatin matkassa Leningradissa
(Matias Ollila ja Taneli Vilpponen - Ravistettuna, ei sekoitettuna)

10 Syyskokous ja uusi hallitus
(Pekka Mäntylä)

11 Alumnin kynästä
(Mikko Eskola)

12 Suomi on pahrrras maa suomalaisille!
(Antti Halonen)

13 Uutisvuodossa Vantaan vanhainkodin kanssa
(Olli Hakala)

14 Työharjoittelusta Brysselissä
(Suvi Tuhkanen)

15 Työharjoittelusta Turussa
(Rami Nieminen)

16 Tuore kunniajäsen Auli Kultanen
(Rami Nieminen)

18 Fuksi ja vuosijuhlia edeltävä paniikki
(Eveliina Leinonen)

21 Lentävä Saarinen
(Tiina Heinilä)

22 Linkkivinkki: Civilization
(Sami Torssonen)

23 POLTTOPULLOJA LENTOAUKKOON!

24 Eurokaupat vertailussa
(Olli Hakala)

25 K. Alkkis jaksaa vielä kerran

26 Edarivaalien ääntenlasku: mission impossible
(Eeva-Liisa Junnila ja Heini Hakojärvi)

27 Mielipuolen päiväkirja
(Sampo K. Saarinen)

TURKKISPECIAL

28 Vaihtopenkki Bilkentistä
(Aaretti Siitonen)

31 Turkin EU-jäsenyys uhkasi Euroopan integraatiota
(Kristian Sipiläinen)

TURKKISPECIAL

34 Skoone, Ruotsin paras alue
(Sakari Linden)

36 Turun valtuusto: Palvelut myllerryksessä
(Tytti Seppänen)

37 Valtuutetun TOP 5
(Mira Ojalehto)

39 Keskinertainen
(Maiju Jääskeläinen)

40 Parhaana olemisen vaikeus
(Urho Blom)

42 Big business - vertailussa auton ja cd-levyn kilohinta
(Olli Hakala)

Kannen kuvasto: Kuvaaja vaikka kuinka.

Puheenjohtajan puheenvuoro

Nyt on vähän haikea olo. Yksi aikakausi on tullut tiensä päähän ja vastuu P-klubista siirtyy uusille, intoa puhkuville ihmisille. Toimistolla istuu nyt uusi sukupolvi ja minä joudun sanomaan ääneen "ehkä te sitten ensi vuonna". Vuoden lähestyessä loppuaan onkin tietynlaisen henkisen tilinpäätöksen aika ja on hyvä mietiskellä, miten kulunut vuosi sujui. Miten minä onnistuin puheenjohtajana? Ollaanko hallituksen aikaansaannoksiin tyytyväisiä? Millainen P-klubi tänä vuonna oli? Itse kuvaisin P-klubia kolmekymppisenä morsiamena, jolla on paljon sinistä ja jotain vanhaa, uutta ja lainattua. Vuoden parhaaksi saavutukseksi koenkin sen, että juhluvuoden ohessa on pyritty rikkomaan rajoja ja kokeiltu uusia juttuja.

Tämä vuosi on ollut paitsi juhluvuosi tai postmodernin ainejärjestötyön aikaa, myös ihan tavallista, perinteistä P-klubin arkea. Arki kuitenkin näkyy loppujen lopuksi vain osittain riviklubilaisille hallituksen viikoittaisten kokousten, nukkkavie-rulla toimistolla pidettävien päivystysten tai P-klubin kesken ja yhdessä muiden kanssa vietettävien sitsien muodossa. Pinnan alla arkinen aherrus on opintoasioiden aktiivista

seuraamista, tapahtumien suunnittelua ja palavereja, yhteydenpitoa ja raadollisemmin myös taloudenhoitoa ja varainhankintaa, jotta toimintaa saadaan pyöritettyä.

Toisaalta P-klubin toiminta voisi olla paljon enemmänkin. Uudet toimijat, jotka ryhtyvät työhönsä vuoden vaihteessa, ovat myös heitelleet ilmaan ajatuksia siitä, miten toimintaa voisi kehittää. Hienoa, älkää kangistuko toteuttamaan kaikkea vanhan kaavan mukaan!

Omasta mielestäni – hyvä sana näin jälkiviisaana – P-klubissa yritetään liiaksi olla "pieni mutta aktiivinen" ja suoritua arjesta yksin. Toivon, että uusi hallitus muistaa entistä useammin ajatella yhteistyön tuomia etuja. Valitettava totuus on, että välillä järjestettyyn toimintaan osallistuu niin vähän väkeä, että sen suunnittelemiseen ja toteutukseen nähty vaiva ei ole järkevää. Ongelma koskee varsinkin rahaa vieviä ekskursioita, mutta myös esimerkiksi liikunta- ja kulttuurisektoreita. Realismia olisi lisätä yhteistyötä Indexin tai vaikkapa toimistokumppaniemme ja -naapureidemme kanssa, jolloin tapahtumat saisivat laajemman yleisön ja jakau-

tuisihan samalla vastuu ja työ-määräkin. "Ehkä tuleva hallitus sitten ensi vuonna" ottaa tämän neuvoni harkintaan.

Totesin juhlapuheessani marras-kuussa, että P-klubissa minun on hyvä olla. Näin on tietysti helppoa sanoa yhdistyksen ytimessä ja huomion keskipisteessä ollessaan. Uskon kuitenkin, että näin on myös jatkossa, kun saan olla taas taval-linen riviklubilainen ja nauttia muiden järjestämistä tapahtumista. Hallitustyö on hauskaa ja antaa paljon. Kaksi intensiivistä hallitusvuotta ovat kuitenkin olleet sellaista pyöri-tystä, että tässä vaiheessa pieni ihminen kokee antaneensa kaikkensa. Tästä eteenpäin en kyllä suostu olemaan mitään vanhaa kenttää, mutta ehkä sitä porukkaa kuitenkin, jonka rutinaa ei kannata ottaa tosis-saan.

En ole lähdössä minnekään, mutta nyt on kaikesti silti jäähyväisten aika. Kiitos sinulle P-klubi! Kiitos ihmisistä, joihin olen saanut tutustua ja haasteista, joita olet tarjonnut. Sinun paikkaasi sydämessäni ei kukaan voi viedä.

Mira Ojalehto

Baskiterrorismin
tutkija

NYKYAIKAA ETSIMÄSSÄ

Tiina Heinilä

Poliittisesta historiasta 2004 haastattelupyyntöön "etten voi sanoa olevani mikään Espanjan terrorismin asiantuntija". Älkäämme siis kutsuko häntä sellaiseksi. Seuraavassa haastattelussa poliittisen historian laitoksen alaisuudessa toimivan konfliktien ja terrorismin tutkimusryhmän jäsen valottaa ajatuksiaan muun muassa lähihistorian tutkimisen menetelmistä sekä espanjalaisen terrorismin nykytilasta. Entä rahoittavatko turkulaiset kebabin ystävät tietämättään al-Qaidan toimintaa?

Ajallista etäisyyttä tutkijan ja tutkimuskohteen välillä on historiantutkimuksessa perinteisesti pidetty suotavana, jotta menneisyydestä tehdyt tulkinnat niin sanotusti seisoisivat vankemmalla pohjalla. Minkälaiset eväät historiantutkijan koulutus antaa terrorismin kaltaisen ajankohtaisen aiheen tutkimiseen, josta uutiset lähes päivittäin kertovat jotain uutta?

"Itse en miellä itseäni kovin perinteikkään poliittisen historian opiskelijaksi, sillä en ole sairaalloisen kiinnostunut talvisodasta", Sirkka aloittaa. "Minulle poliittinen historia ei ole niinkään historiaa, menneitä aikaa, vaan se tarjoaa ajattelun avaimet. Alan opiskelu ei minulle ole merkinnyt sitä, että tietämykseni menneisyydestä olisi jotenkin muita laajempi – ennemminkin se on opettanut miten kaikkeen tietoon tulisi suhtautua", hän jatkaa. "En tarkoita, etteikö olisi edelleen tärkeää selvittää esi-

merkiksi juutalaisten luovutuksia Saksaan tai etteikö se olisi poliittista historiaa. Tarkoitin vain, että tämän hetken tapahtumat ja tulevaisuudenkin ennustaminen ovat sitä yhtä lailla."

"On olemassa kettuja häkeistään päästäviä terroristeja, WTC-torneja päin lentäviä terroristeja sekä parvekkeella tupakoivia terroristeja."

Sirkan mukaan terrorismia tutkittaessa lähtökohdat ovat hyvin pitkälti samat kuin muussakin historiantutkimuksessa. "Ajankohtaisen tutkimuksen tekemiseksi on tietenkin selvitettävä siihen johtaneita syitä, ennen kuin voidaan edes yrittää ymmärtää sitä, mitä tapahtuu nyt." Poliittisen historian lisäksi terrorismista tehdään tiedettä mm. valtiopin, filosofian ja sosiologian tieteenaloilla, jolloin "peruslähtökohdat saattavat olla erilaiset mutta yhtä kaikki tuottavat mielenkiintoista tietoa ilmiöstä."

Tapaus Espanja

Terrorismin yhteydessä käsitteen määrittelemisen ongelmallisuus korostuu erityisesti. Mistä oikein puhumme, kun puhumme terrorismista? "On olemassa kettuja häkeistään päästäviä terroristeja, WTC-tor-

neja päin lentäviä terroristeja sekä parvekkeella tupakoivia terroristeja. En osaa tyhjentävästi määritellä terrorismia. Kyse on katsantokannasta. En tiedä kuinka moni muiden terroristijärjestönä pitämä organisaatio esimerkiksi itse kutsuu itseään terroristijärjestöksi, luulenpa että he käyttävät itsestään jotain korrekimpaa ilmaisua."

Sirkan oman erityisalueen, baskiterrorismin, järjestäytyneet juuret ulottuvat vuoteen 1959, jolloin baskien itsenäisyyttä ajamaan perustettiin ETA (Euskadi ta Askatasuna, suom. Baskien isänmaa ja vapaus). ETA omaksui Francon aikakaudella aseellisen taistelun strategian, mutta sen silloinen toiminta oli lähinnä satunnaista ja kohdistui Francon autoritaarista hallintoa vastaan. ETA:n toiminnan väkivaltaisimmat hetket koettiin Francon kuoleman jälkeisenä *siirtymän* (transición) vuosikymmenenä, jolloin valtio haki uutta demokraattista muotoaan. Vuosien 1979–1980 neuvottelujen myötä Baskimaalle myönnettiin autonominen asema, mutta ETA:n pettymykseksi edelleen osana Espanjaa.

Vuodesta 1964 lähtien ETA on, saadakseen äänensä kuuluviin, toteuttanut Espanjassa spiraaliteoriaansa, jonka mukaan väkivalta synnyttää väkivaltaa: ETA toimii maan keskushallintoa vastaan, kos-

ka ETA:n taistelijat ovat tuntemattomia, keskushallinto iskee viatonta kansaa vastaan, mikä puolestaan johtaa kansan nousuun poliittista johtoa vastaan. Käytännössä tämä tarkoittaa sitä, että toimintansa aikana ETA on syyllistynyt lukemattomiin murhiin, kidnappauksiin, räjäytyksiin, ryöstöihin ja kiristyksiin.

“En halua käyttää kliseettä ’toisen terroristi on toisen vapaustaistelija’, mutta tämä on edelleen totta Baskimaassakin”, Sirkka toteaa. “Sen sijaan voin sanoa, että pidän baskien ETA-järjestöä terroristijärjestönä, en vapaustaistelijoina. Tämän päättämisen olen tehnyt ihan maalaisjärjellä: Järjestö on viimeisen 40 vuoden aikana tappanut yli 800 ihmistä poliittisten tarkoituksien edistämiseksi. Kyse ei ole sisällissodasta eikä mafiasta, vaan terrorismista.”

Tällä hetkellä ETA:n kannatus Euskadin sisällä on hyvin vähäistä. Baskimaalla on oma parlamentti, poliisi, koulutus- ja verotusjärjestelmä, ja tästä johtuen monet maltilliset baskinationalistit ovatkin tyytyväisiä tilanteeseen eivätkä edes kannata täyttä itsenäisyyttä. Espanjassa eletäänkin mielenkiintoisia vaiheita, sillä järjestö ei ole tehnyt kuolemaan johtaneita iskuja yli kahteen vuoteen ja huhutaankin, että hallitus kävisi järjestön kanssa salaisia neuvotte-luja. Osapuolet kiistävät asian.

Iso rullakebab, kiitos MOT-ajankohtaisohjelmassa esitettiin muutama kuukausi sitten väite, jonka mukaan useat Turussa toimivat kebab-paikat rahoittavat toiminnallaan terroristitoimintaa. Sirkasta tämä tuntuu hieman kaukaa haetulta, joskaan hän ei sen enempää lähde spekuloidaan asiaa tietämättä mihin väitteet perustuvat.

Valmistumisensa jälkeen helsinkiläistynyt Sirkka näkee sen sijaan juuri kebabissa erään hyvän synn palata Turkuun. “Vuoden verran Helsingissä asuneena voin sanoa, että en ole ikinä syönyt täällä hyvää kebabia. Paikallinen tarjonta on surkea, ei sitä kehtaa edes keeboksi kutsua. Terveisiä kaikille turkulaisille kebabin ystäville, erityisesti Juha-Matti Henrikssonille!”

Tulevaisuuden työ on tila eikä paikka:

”Jatkuvaa venymistä, liikettä ja epävarmuutta”

Lokakuussa Turun opiskelevat vihreät isännöi kahden tunnin keskustelutilaisuutta aiheesta prekariaatti. Prekariaatti sanana tulee latinasta ja on annettu nimeksi uudelle, moninaiselle yhteiskuntaluokalle: pätkätyöläisille. Neljä panelistia kertoi omasta suhteestaan pätkätyöläisyyteen.

Katri Mäkinen, teksti
Samuli Lintula, kuva

Ennen tilaisuuden alkua panelistit ovat hyväntuulisia. Tutkija Maija Setälää ihan naurattaa kilpailla siitä, kuka saa pitää 15 minuutin puheenvuoronsa ensimmäisenä. Pian kuitenkin kaikki neljä vierasta vakavoituvat: paneelissa puhutaan asiasta, joka koskettaa ihan kaikkia. Se asia on työ. Jokainen meistä miettii työtä ja työpaikkaa, joko olemassa olevaa tai potentiaalista: Saanko minä työtä? Mitä työtä haluan tehdä? Mihin haluamme työssämme pyrkiä? Voinko työssäni hyvin työntekijänä? Nyt on aika esittää kuitenkin myös uudenlaisia kysymyksiä: Saanko minä vakituista työtä? Haluanko työntekijän “normaaliin” tilaan eli kokoaikaiseen työhön vai olisiko venyvä ja epänormaali osa-aikaisuus hyväkin asia?

Varsinkin yllöppömaailman työllisyystilanne on epävarmaa ja

kausittaista, koska rahoitus tulee tutkimusprojekteihin ulkopuolelta ja projektit ovat luonnollisesti määräaikaista. Turun kaupungin henkilöstöjohtaja Marja Salmi-Tuomisen mukaan kaupunginkin työntekijöistä suurin osa on osa-aikaisia erityisesti opetuslalla. Suurin osa osa-aikaisuuksista on sijaisuuksia, jotka johtuvat pääosin siitä, että todellinen viranhaltija hoitaa toista tehtävää kaupungilla, on sairauslomalla tai hoitovapaalla.

Tilanteen ongelmallisuuteen on vihdoin havahduttu, ja pätkätyöläisyydestä on jo avattu yhteiskunnallista keskustelua. Mutta miten tähän on tultu? Miten pääasiassa siirtolaisista, opiskelijoista ja nuorista naisista muodostuva uusi yhteiskuntaluokka on muotoutunut? Setälän mielestä nykytilanteen syyt ovat vanhoja tuttuja: lama, työttömyyden kasvun synnyttämät työnantajamarkkinat, julkiset säästöt, globalisaatio ja EU:n itälaajentuminen. Pätkätyöläisyys on myös ikä- ja sukupuol-

Kolme neljästä keskusteluun osallistujasta: Tapio Laakso, Janina Andersson sekä Marja Salmi-Tuominen.

likksymys: nuoret naiset ovat heikoilla, eikä vähiten "ras-kausuhan" takia.

Proletariaatit, yhtykää!

Opiskelija Tapio Laakso, joka oli noin vuosi sitten perustamassa organisaatiota nimeltään prekariaatti.org, katsoo työntekijän muuntuneen työn tekijästä ja palkkatyöläisestä oman elämänsä yrittäjäksi, jolla on itsellään täysi vastuu omasta menestymisestään. Työntekijän elämä on nyt itsensä markkinoimista vielä enemmän kuin ennen, juuri työnantajamarkkinoiden takia. Myös työn- teon kustannukset on ulkoistettu yhä useammin työntekijän itsensä kustannettavaksi pois työnantajan vastuulta. Esimerkiksi äitiysloma tai sairastuminen on varsinkin pätkätoivissa olevien kannalta ongelmallinen tilanne. Laakso kuitenkin painottaa, että vaikka työntekijä olisi vain yhdenkin päivän töissä, hänen tulisi saada hänelle kuuluvat edut.

Ja työntekijän etujahan on tähän mennessä valvonut ammattiyhdistysliike. Nykyisellään ammattiyhdistysliikkeen rooli pätkätyöläisyyden hoidossa on siltikin hyvin rajoitettu, muistuttaa kansanedustaja Janina Andersson. Hän huomauttaa, että työpaikan pääluottamusmies ei voi omatoimisesti toimia, ellei työntekijä itse vaadi ensin itselleen oikeuksia. Jokainen panelisti on edelleen sitä mieltä, että nykyisen ammattiyhdistysliikkeen on muututtava, vanha malli on riittämätön kohtaamaan nykyisiä haasteita. Laakso kuitenkin heittää myös konkreettisen parannusidean: ammattiyhdistysliikkeen olisi entistä enemmän hyödynnettävä kansainvälistä ulottuvuuttaan. Jo aiemmin keskustelussa Setäläkin sanoi uskovan, että vastaus prekariaatin olojen parantamiseen löytyy työntekijöiden kansainvälisestä liikkeestä.

"Prekariaatin tulisi organisoidua, kuten se tekee töitä", Laakso lisää ja jatkaa: "Ammattiliitot ovat liian sitoutuneita yhteen paikkaan".

Perustulo = rahaa siitä, ettei kuluta niin paljon Vasemmisto on tunnetusti toivonut vakituista työtä kaikille. Se on kuitenkin hyvin epärealistinen ja Tapio Laakson mielestä myös erittäin kestävän kehityksen vastainen ajatus. Suomen sisällä on lisäksi puhuttu paljon äitiyden kulujen jakamisesta, irtisanomissuojasta, ansiosidonnaisesta työttömyysturvasta sekä perustulosta lääkkeenä prekariaatin ongelmiin. Varsinkin Laakso ja Andersson ovat perustulon kannalla, se on molempien mielestä nerokas keino niin kulutuksen hillitsemiseen kuin ihmisen henkisen olon parantamiseen. Perustulo sopisi myös velkaisen ihmisen elämään, sillä tulot olisivat kannattavasti jatkuvia, vaikka töitä ei olisikaan. Andersson kommentoi, että perustuloa kuitenkin vastustavat kaikki puolueet, ihan melkein vain periaatteesta, sekä tietenkin ammattiyhdistysliikeväki.

Laakso huomauttaa, että joustavuudessa on myös positiivisia mahdollisuuksia, se on vain käännettävä voimavaraksi, mutta kuitenkin niin, että ihmisten hajoaminen on pysäytettävä. Anderssonin mielestä myös esimerkiksi Tanskan malli hoitaa työllisyyttä on houkutteleva.

Paneelikalhveja juodessa porukkaa taas onneksi naurattaa. Pullaa oli ihan liikaa, ja sehän on aina iloinen asia.

Lue lisää prekariaatista: www.prekariaatti.org
<http://megafoni.kulma.net/index.php?art=232&am=1>

Kilvettömän Passatin matkassa

Matias Ollila ja **Taneli Vilpponen**
(Ravistettuna, ei sekoitettuna), teksti
Mira Ojalehto, kuva

Pietarin excu

13.- 16.10.2005

Indexin ja P-klubin Leningradin reissu alkoi aamu-unisille liian varhain, mutta kello neljän lähdistä ei myöhästynyt kukaan. Aivan odotetusti olimme saaneet allemme venäläisen bussin, joka onneksi oli saksalaista alkupe- rää. Venäläinen oli tosin päässyt sitä jo virittämään, ja raollaan ollut takaovi piti viimallaan matkalaisia hereillä matkan ensi kilometrit.

Pysähdyimme rajan molemmin puolin. Ensiksi vedimme Rajahovissa naamaan ökykalliit aamupalat ja toisella puolen tuimme Viipurin Veikkoja mittavin olutostoksin. Matkan teko Leningradiin ei ollut pitkästyttävä. Venäläinen ohitussääntö, jonka mukaan väistövelvollisuus on vastaantulijalla, kirvoitti tietyissä matkustajissa jopa kauhun kiljahduksia.

Perille päästyämme valtasimme hotelli Moskvan, joka edusti aivan loistavaa neuvostoarkkitehtuuria kyl-

män sodan ajan mahtityyliin. Kokoa varmaan selvittää 300 metrin pituinen käytävä, jonka sai kulkea hissiltä huoneen ovelle. Hotelli oli siisti, mutta täälläkään ei kannattanut juoda vesijohtovettä, jos ei mielinyt sairastuvalle.

Nautittuamme herkullisen illallisen traditionaalisine keittoineen suuntasimme Pohjolan Venetsian kanavien äärelle, josta alkoi iltaristeilyimme. Nimenomaan vetten päältä historiallista kaupunkia tuleekin katsastaa, koska sieltä näkee kaikki olennaiset kulttuurihistorialliset kohteet. Risteilyn jälkeen se pidempi meistä kohdisti epävarman kurssinsa kohti paikallisia klubeja, kun taas lyhyempi allekirjoittanut suunnisti kohti hotellia ihan vain käynnistääkseen perinteiset hyttibileet, joista mieleen jäi lähinnä vauhti ja tilannenopeus mutkasta ulos tultaessa.

Toisen päivän aamu oli joillekin kiivasta taistelua viikatemiestä vastaan, toiset kokivat ongelmia venäläisen pekoniin kanssa, joka oli mukavan raakaa ja läskistä. Rankkojen tekohengitys- ja sydänhieronta-

operaatioiden jälkeen porukka saatiin kasaan, ja matka Katariinan palatsiin alkoi.

Palatsi oli vaikuttava ilmestys. Kulta, peiliä ja koristetta riitti aitoon barokkimeininkiin. Palatsin liepeillä saimme myös ensimaistiaiset venäläisistä blineistä. Blini kinkun ja 50-prosenttisen juuston kera upposi suihimme nälästä johtuen aika hyvin.

Lähes koko päivän kestäneen reissun jälkeen oli vuorossa lisää herkuksia venäläisiä blinejä. Oppaamme ohjasivat meidät Nevski Prospektilla olleeseen ravintolaan, jossa suureksi ellei jopa valtavaksi iloksemme saimme vain makeita blinejä. Hintatietoinen ravintoloitsija näemmä oletti suomi-pojan korvaavan mahdollisen kalorivajeen kunnan venäläiseen tapaan vodkalla, sillä ruokatarjoilu loppui osaltamme siihen.

Pettymystä ei kuitenkaan tuottanut Metro-klubi, jonne saavuimme metron ja kävelyä sujuvasti yhdistelemällä. Kolmikerroksisen klubin meininki oli aika normisettiä, mutta yläkerran villit ja öljytyt miestanssijat kera sydämentahdistajan korvaavan basson laittoivat heteromiehenkin "tiukoille". Illanvieton kruunasi vielä ns. yönvietto hotellilla, joka kostautui seuraavana aamuna.

Etukäteen odotimme paljon kiertoaajelua, koska se sisälsi mm. vierailun lisäksi kirkkoon. Mutta karille mentiin ja kovaa. Edesmennyt ilta/yö vaati veronsa ja kuin salamankuna tajuntaan tunkeutunut herääminen tapahtui kriittinen tunti liian myöhään. Kyseisessä hetkessä ei auttanut muu kuin nopea tilannekatsaus ja sen tuloksiin nopea reagointi. Jury siis kokoontui ja päätti yksimielisesti jatkaa taistelua.

Kun olimme nopean suihkun jälkeen päässeet ulos hotellista, niin valoa kajasti jo unikekojen päivään. Sovimme tapaamisen tovereidemme kanssa lisäksi kirkolle, missä lupasimme olla taas tilanteissa mukana. Kokeilimme onneamme ja otimme kansantaksin, joka on se ainut ja oikea tapa liikkua Leningradissa. Kohdallamme pysähtyi miltei

Katariinan palatsi. Vaikuttava ilmestys.

hetkessä upea punainen Volkswagen Passat ilman minkäänlaisia rekisterikilpiä. Ilmeisesti Venäjällä moiset kilvet eivät ole aina pakolliset. Suuremman yllätyksen tarjosi itse kuljettaja, joka osasi puhua suomea! Kuski kehui olevansa naimisissa kokemäkeläisen naisen kanssa ja otti nauraen vastaan vain sadan ruplan palkkion sen jälkeen, kun olimme toivottaneet terveiset anoppille. Päivä ei kuitenkaan pysynyt käynnissä kovin hyvin, sillä missasimme lisäksi kirkon vierailun, koska tunnin puiston penkillä istutuamme odotimme ystäviämme lopulta kirkon väärällä puolella. Eremitaasiin mennessä saimme onneksi jo hiottua kaksikkopelimme kasaan ja olimme matkakavereiden kanssa jälleen "samalla reissulla."

Talvipalatsi, jossa taidemuseo Eremitaasi sijaitsee, oli aivan käsittämätön kokemus. Liki huone huoneelta komeammat puitteet, taide teokset ja huonekalut suorastaan puuduttivat silmän kauneudelta. Eivätkä teokset olleet mitään socialistista realismia, vaan suurten taiteilijoiden teoksia renessanssin ajalta viime vuosisadan modernismiin. Pääjoukko siirtyi taidemuseon jälkeen vielä balettiin seuraamaan "Romeo ja Julia" -esitystä, kun taas väsynyt tst-pari vetäytyi McDonaldsin kautta koukaten hotellihuoneen suojiin kirjoittelemaan viattomia postikortteja sukulaisille.

Reissun kruunajaisiksi käynnistimme vielä ns. jääkaapin tyhjennysbileet, joiden osanotto oli runsaan värikäs. Miliisilläkin jo uhkailtiin, mutta kaappi tuli tyhjäksi ja huone käännettyä ympäri. Ymmärsipä joku myös silputa sipsiä kokolattiamatolle ihan vain siivoojien riemuksi.

Kokonaisuudessaan reissun paluumatkapäivä oli kovin väsynyt ja mitänsanomaton. Noin tunnin viisiitti hypermarkettiin, raju ja loppuun asti harkittu panostus NL:n aikaiseen sotilasrekvisiitaan Viipurin torilla ja viimein nopeahko rajanylitys. Taistelukosketus viholliseen oli näin päättynyt, joten kaikkensa antanut kaksikko päätti pääjoukon ohella keskittyä lepoon maisemien katselun jäädessä sivurooliin.

Leningradin reissu oli rankka ja antoisa, mutta ehdottoman pakollinen kulttuurihistoriallinen matka. Miljoonakaupunki elää vahvaa omaa elämäänsä "järjestäytyneen anarkian vallassa", jossa yhdistyy kiehtovalla tavalla länsimainen kaupallisuus ja venäläinen leväperäisyys. Samalla suurkaupunki muistuttaa entisen NL:n suurajasta Leninpatsaineen ja lähiökolosseineen. Suosittelemme vierailua Pietariin ennen kuin kaupunki muuttuu täysin uuden ajan Venäjäksi. Nyt kaupunki on vielä säilyttänyt ainakin osan alkuperäisestä ilmeestään ollen näin eri aikakausien sulatusuuni.

Vallan kahvassa vuonna 2006

Pekka Mäntylä, teksti ja kuvat

P-klubi siirtyy 31. toimintavuotensa **Tommi Nyströmin** ja **Tuuli Kujanpään** johdolla. Puheenjohtajuudesta ei tänäkään syksynä käyty syyskokouksessa kilpailua. Nyström on kolmannen vuoden valtio-oppinut ja siten akateemiselta iältään hallituksen vanhin. Kujanpää aloitti nyt toisen vuotensa poliittisessa historiassa. Molemmat ilmoittivat varsin leppoisassa kuulustelussa olevansa mm. vakavia ja huumorintajuttomia, joten lupsakka vuosi on varmasti taas kerran edessä.

Ilman äänestystä valittiin myös toiseksi varapuheenjohtajaksi **Paavo Lähteenmäki** sekä sihteeriksi **Maiju Jääskeläinen**, hekin molemmat jo vuoden 2005 hallituksessa toimineita ja toisen vuoden opiskelijoita. Taloudenhoitajan vastuullisen vakanssin vei kahdesta tasaisesta ehdokkaasta **Riikka Karanko** (valtio-oppi, 2. vuosi). Saman aineen fuksi **Eeva-Liisa Junnila** taipui äänestyksessä 31-16.

Viiden kiintiöön riitti tänä vuonna ilahduttavan paljon halukkaita, vaikka kaikki tyrkkylistalle ilmoittautuneet eivät paikalle saapuneetkaan. Myös hallitusvastuutoiveet menivät siinä määrin ristiin, että pohdintaa

Ääniharava **Maria Ruuskanen**.

Politiikan tutkimuksen klubin hallitus vuonna 2006

Tommi Nyström pj, alumni

Tuuli Kujanpää

1. varapj, pol.hist. kopovastaava

Paavo Lähteenmäki

2. varapj, ulkosuhteet,

varainhankinta

Maiju Jääskeläinen

sihteeriksi, sis. tiedotus, Walpo-vastaava

Riikka Karanko

taloudenhoitaja, ympäristövastaava

Maria Ruuskanen

juhlavastaava, IAPSS

Elli-Noora Holmén juhlavastaava

Johanna Tilkanen

valmennuskurssi- ja excu-vastaava

Heini Hakojärvi

valtio-opin kopovastaava

Turo Niemelä

www-vastaava, varainhankinta

Taneli Vilpponen

excu-vastaava, Index-vastaava

Erkki Mäntymäki

liikuntavastaava, lippu-upseeri

Ida Sinisalo

kulttuuri-, HOL- ja ISHA-vastaava

Olli Hakala Walpon päätoimittaja

ja spekulatioita riitti runsaasti marraskuun lopulla pidettyyn iltakouluun asti.

Tasaisen äänestyksen kuningattareksi ja juhlavastaavaksi kohosi 32 äänellä valtio-opin fuksi **Maria Ruuskanen**. Seuraavaksi eniten ääniä keräsivät toisen vuoden opiskelijat **Johanna Tilkanen** (28 ääntä, pol. hist.) ja **Heini Hakojärvi** (25, v-o). Kiintiöön mahtuivat myös fuksi **Turo Niemelä** (v-o) sekä arvalla **Taneli Vilpponen** (pol.hist., 2. vuosi).

Vallan avainten siirto **Mira Ojalehdolta Tommi Nyströmille**.

Nimeltään harhaanjohtavia varajäsenpaikkoja jäi vielä hakemaan kuusi kovaa kandidaattia, joista viisi fukseja. Heistä hieman yli 50-päinen kokousväki nosti hallitukseen **Elli-Noora Holménin** (v-o), jo toisena vuonna liikuntavastaavaksi himoinneen ja avauskierroksen arvonnassa hävinneen **Erkki Mäntymäen** (v-o) sekä **Ida Sinisalon** (pol.hist.). Tätä lehteä päätoimittaa ja jonkinmoisena hallituksen sisäisenä ulkojäsenenä toimii jatkossa poliittisen historian kakkonen **Olli Hakala**, jolle ei vastustajia ilmaantunut.

Pääaineilla nyt ei P-klubissa ja etenkin sen hallituksessa ole juuri käytännön merkitystä, mutta mainittakoon, että valtio-oppineilla on vuoden 2006 hallituksessa pieni enemmistö (8-6). Syyskokous kesti tutusti pitkälle iltaan, tarkalleen neljä tuntia ja 28 minuuttia. Valmistuneita ja muita ilmoittautumatta jättäneitä erotettiin klubista taasen pitkä lista, mutta heistä yhä useampi päätynee mukaan vähitellen heräilevään Alumni-toimintaan. Tai edes Ylähuoneen postituslistalle.

Mutta hallituksen osalta näyttää hyvältä. Mikä tärkeintä, intoa tuntuu riittävän. Onnea koko porukalle tasapuolisesti, luokaa itsestänne vahva tiimi ja muistakaa, että Vanha Kenttä luulee aina olevansa oikeassa...

Alumnitoimintaa, mutta miksi?

P-klubi täytti kuluneena vuonna 30 vuotta. Hieno ikä, joka samalla muistuttaa pitkästä jatkumosta. P-klubissa on ehtinyt toimia jo 30 vuosikurssia, suorastaan monta sukupolvea. Unohtamatta, että poliittisen historian ja valtio-opin maistereita on toki valmistunut jo paljon aikaisemminkin. Mutta missä kaikki vanhat klubilaiset ovat?

Alumnitoiminta Suomen yliopistoissa on hyvin nuorta, Turussakin vasta kuluvan vuosikymmenen avauksia. Ehkä siksi ajatus entisten p-klubilaisten tapaamisista ja muusta toiminnasta nousi esiin tosissaan vasta klubin järjestettyä 25-vuotisjuhlaseminaarin vuonna 2000. Hienoon tilaisuuteen osallistui laaja joukko klubin entisiä aktiiveja. Olipa joukossa perustajajäseniäkin ja toisaalta suorastaan valtakunnan tukipylväitä. Tilaisuudesta jäi ajatus vanhojen toimijoiden järjestäytyneemmästä toiminnasta ja vuosittaisista tapaamisista.

Kerrankin ajatukset muuttuivat teoiksi. Vuodesta 2003 alkaen P-klubi on aktiivisesti edistänyt alumnitoimintaa. Tuloksena on ollut useita alumnien tilaisuuksia, joiden suosio on kertonut alumnitoiminnan kysynnästä. Nyt toiminta vakiinnutetaan ja P-klubin alumnit ovat järjestäytyneet Ylähuone ry:n muotoon. Enempää muodollisuuksia ja yhdistyshal-

lintoa ei kuitenkaan haluta, jätetään ne P-klubin yksinoikeudeksi.

Ylähuoneen toiminta tullaan keskittämään vuotuisen alumnipäivään Turussa. Keväiseen tapahtumaan kootaan sopivasti asiaohjelmaa ja viihdettä, kaiken yhdistää kuitenkin ajanvietto vanhassa kaveriporukassa ja mukana on toivottavasti paljon klubilaisiakin. Ohjelman keskittäminen yhteen teemapäivään on tärkeää, koska liikaakaan ei pidä olla ohjelmaa, ettei alumnien osallistuminen liiaksi hajoa eri tapahtumiin.

Uuden toiminnan alkaessa on tärkeää kysyä miksi? Alumneilla on toiminnalleen monta syytä. Vanhojen opiskeluaikojen muistelu on syistä tärkeimpiä. Kerran vuodessa on kiva palata opiskeluaikaiseen kaupunkiin, suurin osahan on löytänyt työnsä muualta Suomesta. Kun P-klubi on mukana järjestelyissä, on myös tarjolla hyvää ohjelmaa vanhojen kavereiden tapaamisen ohessa. Entisenä opiskelijana on myös mukava tavata nykyisiä opiskelijoita. Näin alumnin näkökulmasta on virkistävää tietää mitä nykyiset studentit ajattelevat. Vaikka omasta opiskeluaikasta ei olekaan kauan, aika unohtuu vauhdilla työpaikalla, jossa kuuluu nuorimpiin ja jossa kollegojen keski-ikä on suurten ikäluokkien suunnassa.

Miksi P-klubin kannattaa olla kiinnostunut alumnitoiminnasta? Järjestöissä yleensä automaattisesti annetaan suuri arvo entisille aktiiveille. Ajan myötä Ylähuone muodostaa klubille myös reservin, jonka puoleen kääntyä erilaisten kysymysten yhteydessä. Klubin suunnasta tehty

rohkea yhteydenotto saa yleensä suojelemaan vastaanoton ja jos pyydetty asia vain on mahdollisuuksien rajoissa, kyllä alumni mielellään auttaa. Toisaalta alumneilta voi oppia todella paljon valmistumisen jälkeisestä elämästä.

Toisaalta sekä klubilaiset, ylähuoneilaiset että kaikki keskenään verkostoituvat. Itse olen työtehtävissä viikoittain tekemisissä opiskelukaisten tuttujen kanssa. Minulla on ollut esimiehenäkin entinen p-klubilainen. Yhdistävä asia kummasti auttaa asioiden hoidossa.

Nostaisinkin alumnien ja opiskelijoiden vuorovaikutuksen alumnitoiminnan avainsanaksi. Kummallakin osapuolella on paljon annettava toisilleen. Mentorointiohjelmat pyörivät virallisemmissä puitteissa, mutta asiallisesti siitä on aina kysymys, kun opiskelija ja saman alan työelämässä oleva keskustelevat.

Miksi ei siis alumnitoimintaa? Alumnitoiminta on vakiintunut osaksi yliopistoyhteisöä Turussakin. Näin olkoon myös P-klubin ja Ylähuoneen osalta. Liioittelematta asiaa, mutta myöskään unohtamatta sitä. Toivomus on, että muutaman vuoden päästä kaikki silloiset ja entiset klubilaiset sanovat: "Tietysti alumnitoimintaa. Sehän on vanha perinne, suorastaan traditio."

Kirjoittaja on VTM, Ylähuone ry:n tuore puheenjohtaja ja tietoasian-tuntija valtioneuvoston kansliassa.

Alumnitoimintaa, mutta miksi? aloittaa alumnien kirjoitussarjan Walpossa. Alumnin kynästä voi olla kolumni, pakina tai muu kirjoitus, kirjoittajan mielihalun mukaan.

Suomi on pahrrras maa suomalaisille!

Antti Halonen

Otsasuoni rupesi jälleen uhkaavasti tykyttämään, kun Hesarin mielipidepalstan Verkossa sanottua osiossa tuotunut nimimerkki "Yhteinen murhe" vaati sosiaali- ja terveysministeriötä toimiin, kun hänen alaikäinen poikansa oli tuhlannut vanhempien tietämättä RAY:n pelikoneisiin yli 800 euroa vuoden aikana. Samaan aikaan YLE:n tekstiiv:ltä saa lukea huolestuneita lausuntoja siitä, kuinka vanhemmat hyväksyvät alaikäisten lastensa maistavan alkoholia kotona vanhempiensa seurassa. Eeva Kuuskoski ja Liisa Hyssälä etunenässä ovat onneksi jälleen ottaneet sydämen asiakseen ihmisistä huolehtimisen ja kaiken tietämisen paremmin. Vielä kun seuraavana aamuna saat aimolastillisen loskaräntää niskaan ja tärskäytät jalkasi sohjoiseen vesilätäkköön auringon laskiessa jo puoli neljältä huomaat jälleen kuinka ihana maa Suomi onkaan. Paska sää, kalliit hinnat ja ahdasmieliset sekä vastuuntunnotomat elämäänsä kyllästyneen näköiset ihmiset saavat ihmettelemään, kuinka maamme oikein ulkomailla pidetään trendikkäänä onnelana. Seuraavassa hieman esimerkkejä.

Kuultuaan olevani Suomesta, unkarilaisessa kaljajonossa edessäni seissyt tuiki tuntematon mies tuli innoissaan (ja vielä lähes selvin päin) kertomaan kuinka hän haluaa kaikkien kutsuvan häntä Pekaksi, koska Suomi on hänen mielestään niin valtavan mahtava paikka. Hänen nimensä oli Péter, mutta hän oli etsinyt internetistä suomalaisen nimen, jota voisi käyttää lempinimenä. En tiedä, kuinka moni raukkaa lopulta Pekaksi kutsui, mutta olisin luultavasti hätkähtänyt hieman tilannetta ellei vastaavanlaisia Suomi-fanaatikkoja olisi tullut tyrkyttämään Suomi-intoaan lukuisia kertoja jo aikaisemminkin. Unkarissa nimittäin yleisesti pidetään Suomesta. Ymmärrettävää, ovathan kielemmekin lähes identtisiä. Suomen ja unkarin har-

moniseen kauneuteenkin aniharva kieli yltää: Te tettet e tettetett tettet, te! Te tettetett tettek tetteese, te! Kokko, kokoo kokoon koko kokko! Koko kokkoko? Koko kokko.

Trendiruoka 1

Serbialainen, Belgradin esikauptungissa asuva tyttö soittaa innoissaan matkapuhelimensa soittoääninä olevaa Maamme-laulua ja ihmettelee, kuinka en pompi tasajalkaa onnesta Kimi Räikkösen voitettua juuri autokilpailun Barcelonassa. Hän haluaisi matkustaa Jyväskylään, koska sieltä tulee niin hyviä mäkihyppääjiä. Kaksi hänen ystävänsä haukkuu samaan aikaan kilpaa Serbiaa ja Natoa, ja silminnähden haaveilevat Suomen onnelasta. Toinen haluaisi saada kutsun Suomeen, jotta voisi löytää suomalaisen miehen ja jäädä tänne asumaan.

Trendiruoka 2

Yhdysvaltalainen New York Post -lehti toteaa marraskuun 17. päivän numerossa Suomen olevan yksi maailman trendikkäimmistä ja kuumimmista paikoista. "Viileät bändit" esimerkkinä ovat vielä jokseenkin ymmärrettäviä, mutta eksoottinen ruoka menee jo yli hilseen. Suomalaiset ostavat kaupasta eineksiä, ja säästettyään kahden kuu-kauden palkan voivat he mennä ravintolaan huikentelemaan lehtipihvillä ja ranskanperunoilla. Lihaa ka-vahtavat syövät ylikypsän lohimedaljongin ranskalaisilla ja lapsille tilataan Nassen Nauravat Nakit rans-

kanperunoilla. Kun ei maistu mitään, ei voi tulla pettymystä. Berlusconi teki maallemme suurimman palveluksen sitten viinaveron alennuksen saamalla kriittiset mediat tarkastelemaan suomalaisten ruokatottumuksia ja täällä tarjottavan ruoan laatua. Kertoisipa mielipiteensä NY Postillekin. Hyvistä raaka-aineista ruokaa tekevät isoäiditkin alkavat valitettavasti olla sotaveteraanien lailla katoava laji.

"Kun maha on täynnä ja rahaa taskussa, lienee helppo valittaa nipottavasta holhousyhteiskunnasta ja kurjasta kelistä?"

Takaisin Unkariin. Lakia lukeva serbinationalistikaverini Dragan kertoo, kuinka Serbiassa Suomea pidetään malliesimerkkinä yhteiskunnasta, johon Serbian tulisi pyrkiä. Hämmästyttävää ottaen huomioon, että myös Norja sijaitsee tässä aurinkokunnassa. Suomalaisia hän vain pitää täysin kaistoina. "Katsoin televisiosta dokumenttia, jossa haasteltiin suomalaista, joka oli lähdössä Intiaan töihin nähdäkseen elämää. Idiootti! Teillä on maailman hienoin valtio, ja sitten haluatte lähteä johonkin Intian kurjuuteen 'näkemään elämää'. Vaihdetaan, tulkaa te tänne Serbiaan väistelemään Naton pommeja ja näkemään elämää, niin minä voin mielihyvin tulla Suomeen kärsimään laadukkaasta ilmaisesta koulutuksesta ja hyvinvointiyhteiskunnan turvaverkosta."

Draganin kommentti mietityttää. Taloudellisesti ja materiaalisesti ajateltuna meillä suomalaisilla taitaa mennä sittenkin aika hyvin. Suurimmalla osalla on rahaa lenkkareihin, kännykkään ja laajakaista-internetyhteyteen. Kun maha on täynnä ja rahaa taskussa, lienee helppo valittaa nipottavasta holhousyhteiskunnasta ja kurjasta kelistä? Väitteeseen on helppo yhtyä, kun raha sitä arvomaailmaa pyörittää. Maailmassa vain taitaa olla muitakin arvoja kuin materiaalisia. Millainen onnela Suomi silloin onkaan?

Formaatin perässä

– ja vähän Nymaninkin

Olli Hakala, teksti

Pekka Mäntylä, kuvat

Aikoinaan spedeplasaset kävivät ulkomailla ja keräsivät paikallisista tv-ohjelmista parhaat päältä, kantaen ideansa Suomeen ilman rajamuodollisuuksia. Viimeistään 2000-luku on kuitenkin ollut formaattien aikaa. 1980- ja 90-luvuilla trendiä veivät eteenpäin lähinnä visailuohjelmat, mutta uuden vuosituhatosen myötä mukaan ovat tulleet reality-ohjelmat Survivor-kopioineen.

Uutisvuodon formaatti, alkuperäisnimeltään Have I Got News For You, alkoi pyöriä BBC:llä vuonna 1990 ja on levinnyt Suomen ja Ison-Britannian lisäksi kuuteen maahan. Kotimaassa Uutisvuodon suosio on ollut taatua ja aiheet ajankohtaisia. Tästä syystä P-klubin kulttuurisektori päätti ottaa härkää sarvista ja järjestää matkan kuvauksiin. Retki television maailmaan kiinnosti ennennäkemättömällä tavalla, ja kun ilmoittautuminen alkoi kello yhdeksän perjantaiaamuna oli lista täynnä noin kaksi minuuttia myöhemmin. Klubin historiasektoria ylläpitävät pistäköt tapahtuman muistiin.

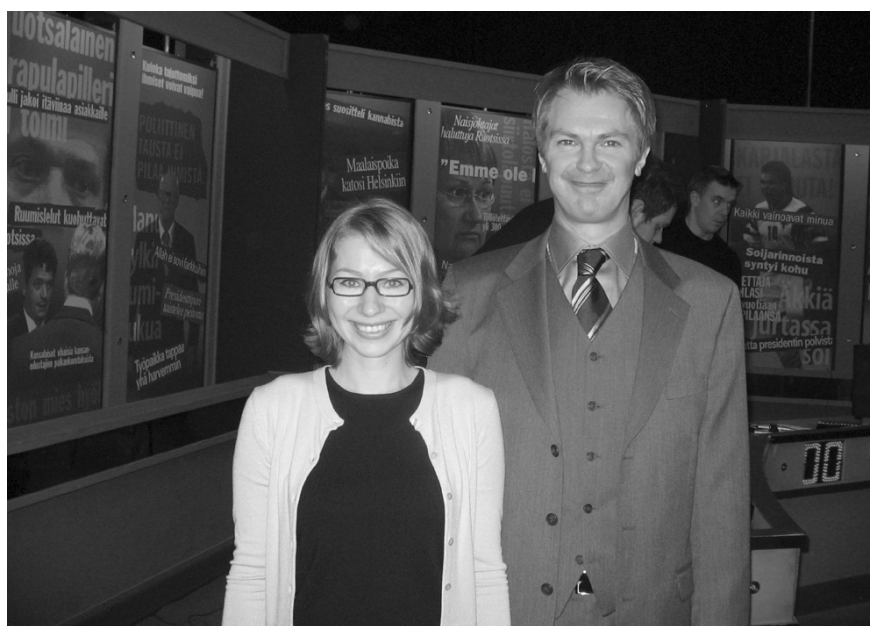
“Ehkä suurin ero omaan olohuoneeseen oli Vantaan vanhainkoti, jota olen harvoin yllättänyt kotisohvaltani.”

Lähtöpäivänäkään ei opiskelijaa hellitty, sillä linja-auto lähti pimeästä Ylioppilastalojen pihasta kello 7:02, jälleen perjantaiaamuna. Vaati siis todellista sitoutumista lähteä mukaan matkaan, mutta paikan päällä luvassa olisi ainakin presidenttiehdokas sekä erinäisiä virvokkeita (jotka tosin paljastuisivat myöhemmin ikärajattomiksi). Kolme tuntia startin jälkeen olimme syvällä Yleisradion harmaan bunkkerin sisällä ja studiossa, joka hämmästyttävää kyllä oli juuri sellainen kuin voisi kuvitel-

la. Jos olohuoneesi katosta sattuu roikkumaan mikrofoni tai kaksi niin olisit tuskin huomannut eroa. Ehkä suurin ero omaan olohuoneeseen oli Vantaan vanhainkoti, jota olen harvoin yllättänyt kotisohvaltani. Vantaalaiset taas vaikuttivat olevan täysin kotonaan, sen verran tuttavallista juttua lensi suuntaan ja toiseen. Myöhemmin selvisi, että ikäihmiset olivat vakiovieraita ja hyvä niin, sillä toisin kuin arat opiskelijalapsoset, he nauroivat arkailematta jokaiselle puujalkavitsille.

Uutisvuodon kuvaus kävi hämmästyttävän kivuttomasti ja kaikesta saattoi nähdä, että jaksoja oli muutama vuosien varrella tehty. Itse puristin penkinreunaa, vaikka istuin vain katsomossa ja edessäni kisailtiin kuin mitään ei olisi tapahtunut. Sauli Niinistö esiintyi edukseen, mutta onneksi vastakilpailija Mirja Pyykkö ei ole vaaleissa ehdolla. Mirja sai vain yhdet naurut, Vantaan vanhainkodilta, ja toivottavasti Pyykön tähtihetki myös löysi tiensä läpi leikkauspöydän lopulliseen versioon. Katsoimme tunnin Uutisvuotoa, aivan kuin kotona. Taukoja ei pidetty, uusia ottoja ei tunnettu. Täyttä tykitystä 60 minuuttia, mainospotti päälle ja kotiin. Tylsää tavaltaan. Emme saaneet paljastettua piilotettuja aputekstejä tai todistaneet pilalle menneitä ottoja. Kilpailijoita ei puuteroitu kesken kuvauksen. Ja ne olivat vielä oikeasti hauskoja.

1990-luvun hittivisailut ovat vaipuneet unholaan ja uudet jäävät pois muodista nopeasti. Miljonääri vielä puuskuttaa, mutta Uutisvuoto pyörii pian kahdeksatta vuotta ja on samalla vanhin Suomessa pyörivä formaatti. Salaisuus onkin ehkä se, että Uutisvuoto ei ole visailu eikä sitcom, vaan jotain siitä väliltä. Uutisvuoto on harvoja sarjoja joka ei nojaa draamaan menestyäkseen. Ja let's face it, jos Vantaan vanhainkoti pitää siitä, se ei voi olla huono.

Muikeat ilmeet ja yksi vetelä polvipari. Maria Pessi ja suuri suosikkinsa Peter Nyman...

ja rennon small talkin päätteeksi vielä presidenttiehdokkaan nimmari käteen. Mitä sitä nainen muuta tarvitsee?

Harjoittelun hinta:

Työelämän taivas vai lainaloukku?

Suvi Tuhkanen, teksti

Jorge-Mihail

Varas-Mardonnez, kuva

Bryssel on Belgian sydämeen syntynyt kummajainen. EU-instituutit ja lukemattomat lobbausjärjestöt ovat ottaneet valtaansa pohjoisen ainoan ranskankielisen kaupungin, täyttäneet sen toimistokompleksilla ja tuoneet miljoonan asukkaan kaupunkiin 250 000 ulkomaalaista työntekijää. Brysselin kaupunkikuvaa leimaa EU:n, YK:n, Naton ja kansalaisjärjestöjen vahva läsnäolo. Bryssel on monille työntekijöille läpikulkukaupunki, ja erityisesti harjoittelijoiden vaihtuvuus on suurta. Tuhannet ja taas tuhannet harjoittelijat saapuvat byrokratian paratiisiin saadakseen ansioluetteloonsa juuri sen oikean kirjainyhdistelmän - vaikka palkatta.

Työskentelin puoli vuotta YK:n alueellisessa tiedotuskeskuksessa RUNIC:issa. Vastuullani oli päivittäisten lehdistökatsausten kirjoittaminen päämajaa varten, erilaisten kampanjoiden järjestäminen, YK-materiaalin kääntäminen sekä YK:ta koskeviin tiedusteluihin vastaaminen. Keskukseen kaksikymmentä harjoittelijaa mahdollistivat RUNIC:in olemassaolon. Teimme pitkälti samaa työtä kuin esimiehemme, mutta emme saaneet yhdeksäntuntisista päivistämme lainkaan palkkaa. Kansainvälisen henkilövaihdon keskus CIMO myönsi minulle apurahan, jonka turvin pystyin nipin napin maksamaan syömisen ja asumisen. RUNIC:iin lyhyellä varoitusajalla tai vuoden loppupuolella lähteneet suomalaisharjoittelijat kertoivat jääneensä kokonaan ilman apurahaa.

"On huutava vääryys, että monet kansainväliset järjestöt jättävät rahoituksen täysin harjoittelijan itsensä vastuulle."

YK:n alueellisessa tiedotuskeskuksessa harjoittelijat tekevät yhdeksäntuntista päivää ja käytännössä samaa työtä kuin esimiehensä, mutta ilman palkkaa. Kuvassa juhlistetaan kirjoittajan (vas.) viimeistä työpäivää.

Muista maista tulleiden harjoittelijoiden tilanne oli tukalampi, sillä monet heistä eivät saaneet lainkaan avustusta kotimaastaan. Häätä keksii tunnetusti keinot, ja rahat kylä etsitään mistä tahansa lähteestä työkokemuksen tähden. Vanhempien tuki ja omat säästöt olivat monille elinehto. Eräs kollegani rahoitti harjoittelunsa työttömyyskorvauksen turvin. Paikallinen työvoimatoimisto velvoitti vastahakoisen "työnhakijan" matkustamaan kotimaahansa muutaman kuukauden välein hiomaan ansioluetteloaan tai työhaastattelutaitojaan. Hän koki koulutuksen nöyryyttävänä, mutta sietä sitä, sillä tarvitsi työlleen maksajan. Toinen kollegani oli tehnyt työtä lainarahalla kokonaiset kolme vuotta ilman mitään muuta rahoitusta.

On huutava vääryys, että monet kansainväliset järjestöt jättävät rahoituksen täysin harjoittelijan itsensä vastuulle. Harjoittelijalta vaaditaan tuhansien eurojen sijoitusta ja neljänkymmenen viikkotuntin työpanosta vastineeksi suosittelukirjeen lämpimistä sanoista ja harjoittelun aikana kartutetusta elä-

mänkokenuksesta. Työterveydenhuollon, vakuutusten, eläke- ja sosiaalimaksujen, työpaikkaruokailun ja matkakorvausten puute sekä lyhyet työsuhteet vaikeuttavat harjoittelijan tilannetta entisestään. Työn vuoksi on kuitenkin annettava kaikkensa, jotta uhraus ei valuisi hukkaan. Valtaosa harjoittelijoista on opiskelijoita tai vastavalmistuneita, joille ei aiemmilta vuosilta ole ehtinyt kertyä säästöjä, ainoastaan lainaa. Koulutukseen käytetty lainarahaa ei lyhennykään työelämään siirryttäessä, vaan harjoittelijan täytyy tehdä työnsäkin velkarahalla. Tilanne on pahasti vääristynyt.

On perusteetonta tehdä epäoikeudenmukaisesta poikkeuksesta sääntö. Ammatillisen uransa alkutaivalta kulkevien opiskelijoiden ja vastavalmistuneiden hyväksikäyttö jatkuu niin kauan kuin he itse siihen suostuvat. Ja mikseivät suostuisi, sillä vaihtoehtoja on vähänlaisesti. Siirtyminen opiskelusta työelämään tapahtuu usein äkkiseltään, opintojen viime metreillä. Oman alan työkokemuksista ei voi hankkia ilman laajaa pohjakoulutusta. Näin ollen harjoit-

telu tulee ajankohtaiseksi ellei mahdolliseksi vasta opintojen loppuvaiheessa, kun siirtyminen palkallisen työn piiriin olisi toivottavampaa.

Palkaton harjoittelu on hyvin vaikeasti perusteltavissa tai oikeutettavissa. Työharjoittelu voi silti olla se ratkaiseva tekijä, jonka avulla myöhemmin nappaa tavoittelemansa työpaikan. Parhaimmillaan se on investointi omaan tulevaisuuteen ja mahdollisuus hankkia ammattitaitoa tehtävissä, joihin ei muuten olisi mitään asiaa. Harjoittelusta maksettavan suolaisen hinnan on kuitenkin oltava oikeassa suhteessa saadun hyödyn kanssa. Ilman minkäänlaisia takuita on oltava varma, että sijoitus vielä kannattaa jonain kauniina päivänä.

Suomalaisen harjoittelijan asiat ovat verrattain hyvin, sillä CIMO, opintotukijärjestelmä ja erilaiset stipendit ovat meille taivaan lahja. Silti pienet ja vaikeasti saatavat

apurahat eivät varsinaisesti kannusta harjoitteluun, ja paikkojen niukkuus karsii suuren osan halukkaista pois. Myös suomalainen harjoittelija joutuu usein maksamaan mansikoita kansainvälisestä työkokemuksesta, sillä apurahat harvoin kattavat elinkustannuksia vaikkapa Brysselin kaltaisessa pääkaupungissa.

Harjoittelun kuuluu olla luonnollinen siirtymä opinnoista työelämään, ja tuon välivaiheen pitää olla mahdollista vanhempien tuloista tai omista säästöistä riippumatta. Vähimmäiskorvausten vaatiminen ja apurahajärjestelmän kehittäminen ovat niin harjoittelijoiden, työnantajien kuin valtioidenkin vastuulla. Bryssel on tuhansien työnantajien ja harjoittelijoiden keskittymä, jossa muutama vaativa ääni voisi saada aikaan suuren liikkeen. Olisi korkea aika, että byrokration raskaat rattaat alkaisivat pyöriä oikeaan suuntaan.

Harjoittelu ei lyö leiville, mutta kannattaa

Rami Nieminen

Tämä syksy on tuonut harmaaseen opiskelija-arkeeni uudenlaisia värisävyjä: Olen tehnyt oikeita töitä. Toimenkuvani on ensi vuoden alkuun saakka toimitusharjoittelija yliopiston viestinnässä.

Elämänmuutos ei ole maailmaa kaatanut, sillä joka aamu olen normaaliin tapaan polkenut kampukselle. Luentosalin sijaan askeleet kuitenkin vievät päärakenuksen toiseen kerrokseen rehtorinvirastoon ja ihan omalle työkoneelle, lähes omaan työhuoneeseen. Myös sikäli tuttu turvallisuudentunne on säilynyt, että mammona ei ole päässyt sekoittamaan pienen ihmisen maailmaa. Harjoitteluajan palkka on toki opintotukea suurempi, mutta vyötärölle asti liiat ruokarahat eivät ehdi kertyä.

”Samalla oma kokemus kuuluvuudesta yliopistoon on vahvistunut valtavasti.”

Työ on, paitsi kliseisesti sanottuna haasteellista, myös oikeasti itsenäistä ja yllättävän usein jopa mielenkiintoista. Pienellä tiimillä seurataan suuria asioita. Käytännössä viestinnän tutkaimet tarkkailevat, mitä yliopistolaissa tapahtuu ja kertovat siitä sekä meille yliopistolaisille että ulkomaailmalle. Harjoittelijana on ollut yllättävän helppo sukeltaa akateemisen viidakon syvimpiin syövereihin. En olisi vielä muutama kuukausi sitten uskonut, mitä kaikkea vastaan voi tulla. Yhteiskuntatieteilijän kapea perspektiivi on natissut liitoksissaan, onneksi!

Yliopistomaailmassa kiehuu

Tähänastisen ”urani” ehdottomia highlightseja ovat olleet äärimmäisen mielenkiintoiset haastattelut ja erilaiset ihmiset professoreista tutkijoihin. Mediaseurannan myötä sanomalehdet ovat tulleet tutuiksi. Yksittäisenä tapahtumana on pakko mainita opetusministeriön ja yliopistojen myrskyisä seminaari marraskuussa Turussa, johon koko viestintä pureutui tiukalla otteella.

Yliopistomaailma on tällä hetkellä käymistilassa, ja viestinnässä muutosta seurataan aitiopaikalta. Tuottavuusohjelma ym. uudistukset panevat nopeasti kokeuttomallakin sapsen lisäksi kynän kiehumispisteeseen. Samalla oma kokemus kuuluvuudesta yliopistoon on vahvistunut valtavasti. Näppäimistön takaa tätä suurta tuntematonta on alkanut hiljalleen hahmottaa ja kokea omakseen.

Tyhjä työpöytä odottaa!

Minä putsaan työpöytäni tammikuun alussa, mutta saaga jatkuu! Viestintä etsii jo helmikuuksi uutta harjoittelijaa yhteiskuntatieteellisestä kolmen kuukauden pestille. Perusvalmiuksina ovat käytännössä sujuva tekstintuottaminen, tavallisten tekstinkäsittelyohjelmien hallinta ja myös valokuvaustaitoa pidetään suotavana. Hakuaika on nyt, sillä hakemukset tulisi lähettää 15.12. mennessä. Tarkemmat ohjeet löytyvät yhteiskuntatieteellisen tiedekunnan sivuilta.

Ensimmäinen naispuolinen kunniajäsen taistelee opiskelijoiden etujen puolesta

Rami Nieminen, teksti ja kuvat

P-klubi juhlisti merkivuottaan nimeämällä vuosijuhlissa järjestön uudeksi kunniajäseneksi poliittisen historian laitoksella pitkään vaikuttaneen Auli Kultanen-Leinon. Kunnianosoitus on aiemmin myönnetty ainoastaan kuudelle opiskelijamyönteiselle vaikuttajalle.

Auli Kultanen-Leino on työskennellyt poliittisen historian laitoksella jo 23 vuotta, suurimman osan opiskelijoiden parissa laitoksen toimistossa. Nykyinen toimi osastosihteerinä ei enää sisällä yhtä paljon kanssakäymistä opiskelijoiden kanssa kuin ennen, mikä todellista opiskelijaksi aktiivista selvästi harmittaa.

– Vaikka osastosihteerinä työ on muuttunut haastavammaksi, muutos on ollut samalla tosi iso menetys, sillä oli kiva olla toimistossa opiskelijoiden kanssa tekemisissä, Auli valittelee.

Parhaiten hän onkin tullut tutuksi juuri opiskelijoiden puolestapuhujana. Tästä on todisteena myös vuonna 2000 saatu P-klubin kunniamaininta Kultainen kiitos, joka roikkuu kehystettynä Aulin työhuoneen seinällä.

– Olen taistellut näitä meidän miehiä vastaan, ne kun muun muassa joskus määräävät tutkintovaatimuksiin kirjoja joita ei ole edes saatavissa, hän selvittää toimenkuvaansa.

Kaikki aikaisemmat kunniajäsenyydet ovatkin menneet miehille.

Aikaisemmat kunniajäsenet:

Kansleri **Jaakko Nousiainen**
P-klubin perustajajäsen **Olli Korhonen**
Professori **Esko Antola**
Dosentti **Tapani Paavonen**
Professori **Heikki Paloheimo**
Professori **Timo Soikkanen**

– Tämä kunnianosoitushan nousee arvossaan koko ajan, Auli huudattaa huomattavasti olevansa joukon ainoa nainen. Kokemuksesta hän toteaa, että aikaisemmin poliittisen historian ala olikin miesvaltainen sekä työpaikkana että opiskelijoiden osalta. Uusien hankkeiden myötä sukupuolierot ovat tasoittuneet, vaikka jatko-opinnoissa miesten osuus on Aulin mukaan edelleen naisia korkeampi.

Nimityksen myötä uusi kunniajäsen saa automaattisen kutsun järjestön juhliin sekä omat klubinsiniset haalarit ja laulukirjan. Auli lupaa, että ainakin haalarit tulevat tarpeeseen, vaikka juhliminen nuorten opiskelijoiden kanssa hieman arveluttaa ikinuorta.

– Meillä on kesäpaikka Kustavissa, eiköhän siellä löydy ensi kesänäkin haalareille käyttöä. Joskus sitä kyllä mietityttää, voivatko opiskelijat sitten eläkkeellä ottaa minua enää vakavasti, kun olen tällainen vanha kääkkä. Aikuistuminenkin on loppunut jo 30 vuotta sitten!

Kesäkodin remonteeraamisen lisäksi perheessä on muutenkin pitänyt kiirettä. Toukokuussa naimisiin mennyt nuoripari muutti vastikään uuteen asuntoon. Vaikka muuttokiireet estivät saapumasta henkilökohtaisesti vastaanottamaan palkintoa vuosijuhlisiin, muutto viereiseen rappuun kannatti. Uudessa kodissa yhteinen haave omasta kirjastosta toteutui.

– Harrastamme molemmat sukututkimusta. Siihen liittyen ja mielenkiinnosta tulee luettua paljon historia-teoksia. Kirjastoon laitetaan asiakirjallisuutta ja vanhoja teoksia, dekkarit lainataan kirjastosta, Auli valottaa lukuharrastustaan.

Muuttoväsytys oli vaatia veronsa, kun kotimatalla Kustavista perheen auto oli muuttua kyntöauraksi. Auto ajautui kovassa liikenteessä vastaantulijoiden kaistalle ja jatkoi siitä vielä metsähallituksen puolelle

Auli Kultanen-Leino sanoo yhtä aikaa ihmettelevänsä ja arvostavansa suuresti nimitystään.

kyntäen 30 metriä peltoa. Vaarallisen näköisestä tilanteesta selvittiin lopulta säikähdyksellä, eikä Auli myönnä edes auton peltivaurioiden harmittavan jälkikäteen. Näin ollen uusi klubinvanhin pääsee pikimmiten aloittamaan seremoniallisessa roolissaan.

Hän lupaakin jatkaa pitkäaikaisena klubin tilintarkastajana tutuksi käyntyä huolehtivaa rooliaan myös arvojäsenenä.

– Vuosien mittaan on tullut nähdä kaikki kaikenlaista ja usein huulettaa, miten kovia paineita opiskelijoilla on. Olen tällainen kanaemo ja joskus vähän ylihuolehtivakin, se on minun roolini. Soikkanen nimittää komppanian vääpeliksi, Auli linjaa rooliaan kunniajäsenien jatkumossa.

Hei! Heitähän voisi luulla kahdeksi eri henkilöksi!

Keijo Virtanen

Yliopistomme
tilasta huolta
kantava rehtori.

Puhuva Koira

Aku Ankassa
maailman tilasta
huolta kantava
koira. "Elämme
kovia aikoja ystävä
hyvä."

Kolmelle kunniamaininta

P-klubi myönsi vuosijuhlassa kunniamaininnan kolmelle vuosien mittaan erityisesti ansioituneelle klubilaiselle. Kunnia-aulun saivat seinälleen **Jenni Joki**, **Kosti Hyypä** ja **Katja Sauvola**.

Vuonna 2005 tunnustuksen arvoisesti Walpon eteen töitä tehneenä eli Julmana Walpurina palkittiin **Tiina Heinilä**.

Koskinen SYL:n hallitukseen

P-klubin emerituspuheenjohtaja ja Mauno Ahoselta ajoittain näyttävä **Mikko Koskinen** on valittu Suomen ylioppilaskuntien liiton hallitukseen. Walpokin onnittelee!

Kunniamainitut Jenni Joki, Kosti Hyypä sekä Katja Sauvola.

PUHAKKA

Hämeenkatu 5

Avoinna 7-21 * 7-18 * 12-21

Tervetuloa !

*Kuumia leipiä!
Hyvät valikoimat!*

Grilliherkkuja!

Pitkät aukioloajat!

Fuksin eka, P-klubin kolmaskymmenes

Eveliina Leinonen, teksti
Anne-Mari Hedemäki, kuvat

Ei sitä löydy mistään. Paha löytää, kun ei tiedä mitä etsii. Hiki hatussa, paniikki puserossa ja teppo kukkarossa ravasin turuilla ja toreilla, Salossakin taisin piipahtaa iltapukua etsimässä. MITÄ sinne kuuluu laittaa? Hanskat? Huivi? Korut? Pitkä? Leveä? Kapea? Silkkiä? Tafia? Vai ihanko Vero Modasta? Nääntyneenä laahustin Stockmannin sovituskoppiin joku riepu kädessäni. Viereisessä sovituskopissa ollut nainen esitteli käytävällä miehelleen yksinkertaista mustaa pitkää pukua. Se on siinä. Maksoi mitä maksoi. Seurasin miestä, joka vei puvuista toisen paikoilleen ja nappasin matkaani. (Onneksi muija ei halunnut samaa kokoa, olis voinut tulla kissakärhämä.)

Ilta koitti. Äidin liian isot kengät jäivät koroistaan jo ensi metreillä rappukäytäväni eteismaton kynsiin. Miehellä oli kravatti eka kertaa kaulassa, mutta se yritti näyttää urhealta. Paniikki oli valtava. Kaikki on kuitenkin niin hienona... Mistä haarukasta pitää aloittaa jos niitä on monta? Taisin vinkaista kuskina olleelle veljelleni juhlapaikan edessä pyynnön kääntyä saman tien ympäri. Ei se kääntynyt.

Pekanpirulainen oli tehnyt juonin tempun. Kostajaisissa se värväsi varsin iloisessa tilassa olevia fukseja "sellaseen yhteen vuosijuhlajuttuun vaan. Kävellään eteen, pönötetään siellä ja kävellään takas, äh pikkujuttu". Siinä pienessä huoneessa VPK:n talon salin perällä yksi jos toinenkin tunnusti tajunneensa asian ensimmäistä kertaa vasta Pekan sähköpostista. Lippuairue. Sinivalkoiset airuenauhat setvittiin järjestykseen, taskumatti kiersi kädestä käteen ja asettauduttiin jonoon odottamaan.

Sitten jysähti. Äkkiarvaamaton puuvaltikan paukaus parkettiin sai fuksiparan vapisemaan. Kun ymmärsin, mitä tapahtuu, sain kylmiä väreitä. Tunnelma oli niin juhlallinen, että se sukelsi suoraan sydämeen. Juhlakan-san edessä Suomen ja P-klubin lippujen takana, Maamme-laulun soidessa väreet olivat jo niin kylmiä, että olin pakahtua ylpeyteen. Ylpeyteen siitä, mihin nyt kuulun.

Pöydissä odottivat alkuruuat, eikä niitä haarukoita-kaan silmissä vilissyt. Harhakuvitelmani juhlan jäykkyydestä karisivat viimeistään jalkapuoli-Laineen räplätessä levottomasti lautasliinaansa ja muidenkin kaninkorvien ilmestyessä esiin. Puheet naiselle ja miehelle olivat aivan hulvattomia. Jännityksissäni en ollut muistanut informoida pariani naisen puheen jälkeisistä tapahtu-

mista. Hämmennys olikin suuri, kun laulunjohtaja kajautti käsken korkeasta polviasennosta ja romanssista. Muutenkin muille kuin P-klubin jäsenille tilaisuus taisi olla vielä hurjempi kokemus kuin meille.

Kokemus sinänsä oli uskomaton. Koko yliopistomaailma muutenkin on ollut kuin toinen todellisuus, ja toivottavasti on sitä vastakin. Mietin jonkin aikaa mikä se tunne on, mihin en ole koskaan törmännyt näin kokonaisvaltaisesti, ja jonka koin niin vahvasti renessanssiliinan salissa. Se on – kliseisesti – yhteenkuuluvuus. Se, että yleensä tällaisia tapahtumia järjestetään, ja että joka ikinen on sydämensä pohjasta siinä mukana, tuntuu elämää suuremmalta. Ihanan hullut laulut soivat korkealta ja kovaa ja härkä maistui kirkkaan kyytipoikansa ja hyvän seurana kera.

Minuuteilta tuntuneiden tuntien jälkeen saatoimme liput pois Gaudeamus Igiturin myötä. Sali himmeni ja punaisten samettiverhojen takaa paljastui valkolakkipäinen orkesteri, joka kristallisoi illan. Työpaikka kutsui aamulla, joten lähdimme ennen jatkoja. Sain turkkini lämmikkeeksi, kävelimme pakkaseen tulien ohi. Pimeään syksyn keskellä aito juhlan tuntu toi kaivattua lämmintä valoa – ja jotain suurempaakin.

Iso nippu lisää kuvia: <http://org.utu.fi/tyyala/pklubi/kuvat1.htm>

Tule mukaan toimimaan oikeudenmukaisemman
ja kannustavamman yhteiskunnan
puolesta. Kokoomusopiskelijoiden kautta
avautuu vaikutusmahdollisuuksia
ylioppilaskunnassa, kaupungissa ja koko maassa!

<http://www.tuhatkunta.fi>
<http://org.utu.fi/tyyala/akn>

Tervetuloa jäseneksi!
Akateemiset Kansalliset Nuoret ry - AKN

tuhatkunta
KOKOOMUKSEN OPISKELUJÄRJESTÖ

**Kriittistä
ajattelua**

**Turun opiskelijoiden
sos.dem. yhdistys - TOSY**

lisätietoja: www.tosy.fi
p.j. Hanna Isbom, heisbo@utu.fi

Se alkuperäinen lentävä suomalainen

Koska Walpoon ei lähitulevaisuudessa ole odotettavissa moottoriurheiluteemaa, sopii Jarno Saarinen varmasti myös teeman “paras” alle. Tai “parhaiden”. Sillä Jarno Saarinen on edelleen monien lajin ystävien mielestä paras moottoripyöräilijä mitä maailmassa on koskaan ollut.

Tiina Heinilä

Googlessa haku “Jarno Saarinen” tuottaa 0,13 sekunnissa noin 62 000 osumaa. Espanjan-, englannin- ja italiankielisten sivujen ylivoima suomalaisiin nähden ei yllätä, ottaen huomioon että näissä maissa moottoripyöräilyn suosio ohittaa paikoitellen jopa F1:n, mutta yllätyksellistä sen sijaan on sivujen ajankohtauus. Eräs italialainen mies kertoo marraskuun puolivälissä päivitettyillä kotisivuillaan aikomuksistaan nimetä (joidenkin arvioiden mukaan tuhansien muiden italialais/hollantilais/saksalaisien tavoin) vastasyntyneen poikansa Jarnoksi, kun taas suomalaisella keskustelupalstalla on jo kuukauden verran toivottu jonkinlaista Jarno Saarinen -aiheista dokumenttia tulevaisuuteen televisiosta.

Molemmissa tapauksissa on taustalla sama motiivi: ettei “Paroni” unohtuisi.

Tämänkaltaiset huolet eivät siinä mielessä ole aiheellisia, että Jarno Saarisen traaginen kuolema 32 vuotta sitten Monzan osakilpailussa Italiassa teki jo siihen mennessä maailmankuulusta suomalaisesta legendan. Katastrofin syistä kiistelään moottoripyöräharrastajien keskuudessa edelleen. Radan pinnalle oli edellisestä lähdöstä valunut öljyä, josta osaa kilpailijoita varoitettiin, mutta ilmeisesti Saarista varoitukset eivät koskaan ehtineet tavoittaa. Onnettomuus tapahtui heti ensimmäisessä mutkassa, kun kärjestä lähtenyt espanjalainen Renzo Pasolini kaatui vetäen perässään toisena tulleen Jarno Saarisen sekä tusinan verran muita kilpailijoita. Saarinen

kuoli onnettomuudessa, joka silminnäköjien mukaan ei näyttänyt kohalokkaalta ja joka ei johtunut Saarisen omasta virheestä.

Jarno Saarisessa oli henkilönä jotain sellaista, joka näin kimiräikkösten aikakaudella tuntuu hyvin epäsuomalaiselta. Hän oli Turun teknillisestä opistosta valmistunut insinööri, joka puhui erinomaista englantia. Moottoripyöräpiireissä, jopa kilpailijoidensa keskuudessa Saarinen tunnettiin ystävällisenä ja avuliikana mutta vaatimattomana super tähdenä, joka huolsi uransa alkuaikoina pyöränsä mieluiten itse ja erään huhun mukaan etsi tällöin rahapulassaan renkaita moottoripyörätalliin roskiksista. Ratojen ulkopuolella tiedotusvälineet seurasivat kiinnostuneina Saaria ja hänen vaimoaan Soilea, jotka matkasivat osakilpailusta toiseen pienellä Volkswagen Kleinbussilla.

En väitä, että kaikkien p-klubilaisten tulisi kuluttaa arvokasta opiskeluaikaansa Jarno Saarisen tai kenen muunkaan moottoripyöräilijän elämänavaiheisiin tutustumiseen. Mutta sen sijaan se tosiasia, että turkulainen Jarno Saarinen kehitti ensimmäisenä maailmassa ns. polvitekniikka-ajotyylin, kuuluu vähintäänkin yleissivistykseen. Kuuluuhan?

Kirjoittaja on toisen vuoden poliittisen historian opiskelija, jolla on moottoripyörähullu isä ja Jarno-niminen isovelji.

Soininvaarakin pelaa sitä

Linkki-
vinkki

Sami Torssonen

Civilization on legendaarisin strategiapelisarja pelaamisen historiasa. Se päästää pelaajan kuokan ja Jussin kanssa koskemattoman suon nurkkaan ja käskee valloittaa maailman. Sarja on juuri kokenut neljännen inkarnaationsa, joten politiikan opiskelijan on viimeistään nyt aika käydä kiinni.

Pelin alussa tongitaan ojia ja perustellaan kaupunkoja. Herkullisimmista sijainneista käydään kisaa tietokoneen kontrolloimien naapurien kanssa. Kivikirvesmiehet mittelevät voimiaan jellonien, amerikkalaisten ja muiden tihulaisten kanssa.

Tosittoimet alkavat, kun kansakunnat pääsevät käsiksi uskontoihin. Historiankirjat heittävät häränpyllyä, kun valtiot valitsevat valtionkirkkonsa first come first serve-periaatteella. Taolaiset espanjalaiset saavat hetkessä henkisen yliotteen omista malilaisista, elleivät nämä ehdi nappaamaan konfutsealaisuutta englantilaisten nenän edestä.

Kukapa ei tahtoisi murhata Georgea jo kehdoissa?

Oman valtiomuodon saa rakennella juuri haluamansa näköiseksi. Omat utopiani tuppaavat aina ajautumaan kohti pasifismia, sanan- ja uskonnonvapautta ja omaisuuden kansallistamista. Paras yhdistelmä, nyt se on viimeistään todistettu. Suhteet naapureihin hoidetaan neuvottelemalla kahdenvälisiä sopimuksia. Monenvälistä diplomatiata ei ole mielikuvitusmaassa jostain syystä vielä kukaan keksinyt. Kauppakumppaneiden kanssa on helpompi saada aikaan sopimuksia, joten kaverisuuh-

teet kannattaa aloittaa bisneksellä. Kaupat ovat mallia myydään elefanteja, ostetaan hevosia. Jos diilit sujuvat ja uskontokin on sama, lämmin liittolaissuhde on yleensä syntynyt.

Joskus diplomatia loppuu kesken ja tarvitaan jatkopalaa. Sodan voittajan määrävät sekä joukkojen tekninen taso että yksittäisten soltujen kyvyt. Mosurit saavat voitettuihin taistoista tasojia, joilla niistä voi kehittää vaikkapa hyviä viidakkosissejä. Myös yksiköiden syntyessään saamat bonukset vaihtelevat – jouksimies on kaupungin paras turva.

Ainoa todellinen nillittämisen aihe Civilization nelosessa on sen raskaus. Oma pelikäyttöön suunniteltu tehomylläni pyörittää isompia pelejä vain vaivoin. Ilman yli kahden gigahertsin prosessoria ja 128 megatavun muistilla varustettua näytönohjainta tästä helmestä on turha uneksia.

Erinomainen peli, suosittelen kaikille maailmanherruudesta unelmoiville tuleville poliitikoille.

Saatana, Jumal'auta ja Perkele

POLTTOPULLOJA LENTOAUKKOOKON!

Realistit

Ällöttävin ihmistyyppi. Kauas taa jäävät jopa omista sarjoissaan vahvat kapitalisti ja mainosmies.

Realisti kuvittelee keksineensä jonkin perustavanlaatuisen totuuden. Yleensä hän tuntee vaikkapa ihmisluonteen läpikotaisin ja pystyy siksi opettamaan naiivia idealistia. Yhteiskunnan ja talouden lainalaisuudet ovat helppoa kauraa realistille.

Yleensä realisti saa baarikeskustelussa peräänantamattomuudellaan aikaan enemmän lämpöä kuin valoa. Kahden realistin väittely on kuitenkin kaunista katsottavaa. Molemmat nimittelevät toisiaan viiden minuutin ajan idealisteiksi ja hakeutuvat sitten idealistisempaan seuraan.

Opetusministeri Kalliomäki (sd)

Puheissa vilisee enemmän tuottavuuksia, kilpailukykyä ja laatupaineita kuin koko Elinkeinoelämän valtuuskunnalla yhteensä. Eksyneen oloinen Antti-poika odottaa neuvonnassa. Voisiko äiti tulla viemään hänet takaisin kotiministeriöön ja -puolueeseen?

Ellei Antti löydä äkkiä tietään takaisin oikeisiin kuvioihin, lienee Suomeenkin luvassa Saksan malli. Vielä ennen vuosituhaten vaihdetta tutkimuksen luotettavuus oli sielläkin elinehto ja hallitus lupaili, että lukukausimaksut kielletään. Nyt yritykset kertovat, mitä kiltti tutkija tutkii, ja jäljellä on enää pari osavaltiota, joissa yliopisto-opiskelu on maksutonta.

Ehdotukseni uudeksi sosiaalidemokraatin sanakirjamääritelmäksi: sosiaalidemokraatti: "sosiaali" "demokraatti"; SOS! I a ali-demokraatti.

Vastakkainasettelujen purkaminen

Vanhentuneiden vihollisuuksien ilosanomaa on viime aikoina julistettu julkisessa ja vähän yksityisemmässäkin sanassa. Hyvinvointivaltion alasajosta, tuloerojen kasvusta ja luokkayhteiskunnan paluusta huolimatta suomalaisten tulisi vetää yhtä köyttä. Työväen ei paranisi kyräillä optiovoittojen perään, vaan taputtaa porvarikaveria olalle ja onnitella menestyksestä. Samassa firmassahan tässä työskennellään.

Talvisodan perintönä saatu kansallismielisyys ei ilmeisesti enää kannata. Oikeiston tilauksessa näyttäisi nimittäin olevan uusi, yritysmaailmasta ammentava abstraktio teränsä menettäneen tilalle. Perussuomalaisuus kun ei nykyään riitä duunariperhanalle syyksi köyristää selkää ja painaa olkaa vasten viimaa.

Newsflash: vastakkainasettelut ovat olemassa yhä kauan kuin niiden syytkin. Jos parhaan pisenmiehen oikeudesta parhaaseen elämään ei olla valmiita luopumaan, on pystyttävä sietämään polttopulloja sitten, kun niitä alkaa lennellä sisään myös meidän lintukotomme lentoaukosta. Kivat kuvitelmat eivät tehoa todellisiin railoihin.

Miikka Randelin: "koskaan en ole säästänyt näin paljon joululahjoissa"

Vilppo Tanelinen kertoi olleensa matkalla Alkoon mutta erehtyneensä ovesta.

Tasa-rahalla

Olli Hakala, teksti ja kuvat

Rakasta kotimaatamme ovat viime vuosina ravistelleet amerikkalaisesta kulttuurista tutut one dollar storet, suomalaisittain (nykykurssilla hieman kalliimmat) euron kaupat. Joka ikinen tuote siis maksaa tasan euron ja määrä menee aina laadun edelle. Ilmiö on aiheuttanut lähinnä hymyn pilkahduksia, mutta nyt eurokaupat ovat löytäneet markkinarakonsa myös Suomessa. On vaikea kuvitella miten kauppa, josta ostetaan lähinnä eurolla tai kahdella huumorilahjoja voi olla kannattava. Tästä hämmentyneenä Walpon tutkivan journalismin yksikkö (allekirjoittanut sekä Taneli Vilpponen) päätti pakata repunsa, vaihtaa setelit euron kolikoiksi ja lähteä selvittämään asian todellista laitaa.

Euroihme sen itsekkin sanoo (nettisivuillaan): "henkilökunta on koulutettu hyllyttämään ja rahastamaan" ja "henkilökunnalla ei ole tietoa tulevista valiko-

mista tai tuotteiden riittävydestä". Saimmekin aivan rauhassa hipelöidä 90-luvun amisteknoa laulavia Nalle Puh -kopioita ja lätkiä toisiamme Jumbo hit -kärpäslätkillä kenenkään häiritsemättä. Nopea analyysi sisustuksesta antaa etulyöntiaseman Euro-extralle ja myös tuotteet ovat marginaalisesti laadukkaampia kuin kilpailijalla. Toisaalta "laadukas" näiden kauppojen kohdalla on reipas yliarviointi.

Euroliikkeiden kohdalla voidaan tällä hetkellä puhua ilmiöstä, sillä kasvuvauhti on ollut huimaa. Turun suunnalla pelin avannut, Myllystä aloittanut Euroihme laajensi liiketilaansa sekä avasi uuden liikkeen Hansa-kortteliin. Samoihin aikoihin Euro-extra avasi ovensa Eerikin-kadulla. Euroihme päätti myös laajentaa konseptiaan ja avasi sivuprojektiksi viiden euron kaupan. Ette ikinä arvaa, mutta kaikki maksaa siellä tasan viisi euroa.

Euroihmeestä ei tartu mitään mukaan, mutta kilpailija räjäyttää potin: molemmat raadin jäsenet varmistavat itselleen kotiin vietävää. Surisevat silmälasit kera nenän ja liikkuvan kulmakarvat/viikset -yhdistelmän on illan voittaja. Euro-extra vie kisan selvin euroin 2-0, mutta iltapäivä sekundakaupoissa ei viisasta minua yhtään. Sisäänostohinnat ovat toki tuotteilla joita ketään muu ei halua lähes ilmaiset, samalla kuitenkin muissa kaupoissa asiakas saattaa löytää korillisen tuotteita. Kuinka monta kiinalaista ovenkahvaa ihminen voi tarvita? Vain Euroihmeen kassa tietää.

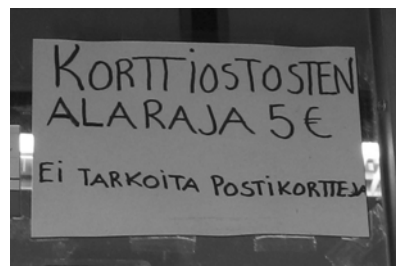
Top 3

Euroihme

- 6 pcs tinnis balls
- 2 kiinalaista Quality Hardware ovenkahvaa
- playgirl kalenteri (ei kuvia)

Euro-extra

- Glitter-Jeesus tarrat
- Jumbo hit (jättikokoinen kärpäslätkä)
- wind Up Funny Glasses - moving eyebrows and mustache

Nyt kannattaa olla tarkkana...

K. Alkkiksella on vielä kerran asiaa.

Jokin aika sitten eräs ensimmäisen vuoden yliopisto-opiskelija kirjoitti Helsingin Sanomien nuorten palstalla kuinka yliopisto on yliarvostettu. Opiskelu yliopistossa ei ollut vastannutkaan hänen ennakko-odotuksiaan, vaan opinnot koostuivatkin tyhjänpäiväisistä teorioista, joita jauhettiin kyllästymiseen asti. Kirjoittajalla oli ilmiselvästi jotenkin romanttinen kuva siitä millaista opiskelu olisi. Tuollainen kuva ylevistä tieteen ihanteista on kyllä kaukana yliopisto-opiskelijan arkipäivästä. Onkohan niin, että yliopistolla on vieläkin joku myyttinen asema yhteiskunnassa ja että yliopistoon pääsy olisi jotain elämää suurempaa ja että se takaisi automaattisesti paikan sillä kuuluisalla vihreällä oksalla?

"Keksin jokunen vuosi sitten nimittäin itselleni uuden tekosyn: Kun uskottelee itselleen opiskelevansa elämää eikä työtä varten voi hyvillä mielin lykätä taas seuraavaan tenttiin menemistä"

Syksy on opiskelijaelämässä merkillistä aikaa. Päivät suhahtavat ohitse ja ennen kuin huomaakaan on jo aika avalla joulukalenterin luukkuja. En ole varmaankaan ainoa, joka vuoden lopussa taivastelee, miten vähän opintoviikkoja syksyn aikana onkaan kertynyt. Tai nykyäänhän tulee puhua opintopisteistä. Niitä en ole saanut kasaan ensimmäistäkään. Vanhemmiten opiskelutahti hidastuu ja näköjään aika ajoin jopa pysähtyy! Huolestuttavaa on se, että enää opinnoissa vitkastelua ei voi pistää ainejärjestöaktiiviteettien piikkiin, vaan sitä pidetään seurauksena saamattomuudesta ja laiskuu-desta. Itse en tietenkään moista väitettä allekirjoita. Keksin jokunen vuosi sitten nimittäin itselleni uuden tekosyn: Kun uskottelee itselleen opiskelevansa elämää eikä työtä varten voi hyvillä mielin lykätä taas

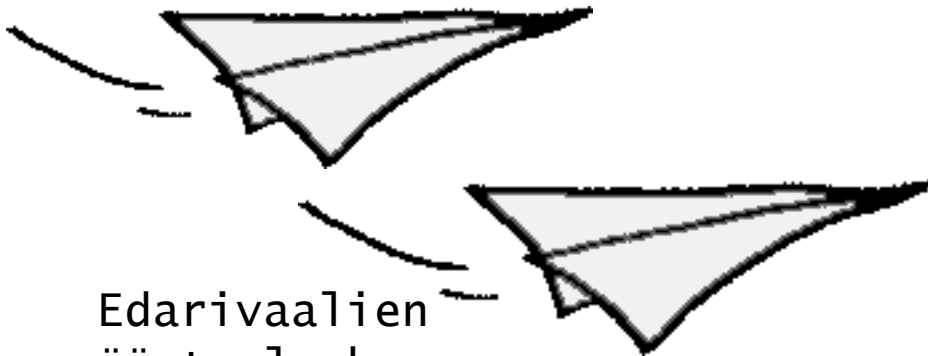
seuraavaan tenttiin menemistä tai seminaaripaperin tekemistä.

Klubin omassa laulussa "P-klubi, viina ja villit sitsit" piilee hieno totuuden siemen. Vaikka armas ainejärjestömme tuottaakin turmion ja vie järkemme (niiltä, joilla sitä joskus on ollut), se toisaalta antaa myös hyviä asioita. Näistä hyvistä asioista klubin puheenjohtajat kirjoittavat vöyräästi aina jokaisen ykkösille suunnatun Walpon tervehdyksissä. Voitte lukea ne sieltä, jos ne sanat eivät ole vielä tajuntaanne iskostuneet. Klubin 30-vuotisjuhlissa tuntui kyllä siltä, että aika monelle näköjään on. Eräiden vuosijuhlien juhlapuheesta on jäänyt mieleeni osuva pätkä. Juhlapuhuja kertoi ettei hän ole lainkaan huolissaan siitä, kuinka meidän nousuhumalaisten akateemisissa vuosijuhlissa juopottelevien käy tulevaisuudessa. Ennemminkin häntä vaivasi ne, jotka eivät osallistu millään tavoin opiskelijajärjestötoimintaan ja luo samalla itselleen kontakteja ja niin kutsuttua sosiaalista pääomaa. Tämä puheen kohta helpotti senkin takia, että halusin käsittää sen niin, että jopa valtiovallan taholta kannustettiin tekemään opiskeluaikana muutakin kuin opintoja. Mutta tästä puheesta onkin jo vuosia, sittemmin valtiovallalta onkin tunnetusti muuttanut mielipidettään.

Rohkenen verrata opiskelijajärjestötapahtumissa luuhaamista varusmiespalvelukseen sodan varalta. Kumpikin on monille sinänsä täysin turhaa ja hukkaan heitettyä aikaa, mutta hyvinkin tarpeellista jos kutsu "tositoimiin" joskus käy. Itseni kannalta pelottavaa on se, että tuollainen kutsu on hiljalleen voimistumassa ja tuntuu siltä, että K.Alkkiksenkin on vähitellen aika siirtyä alati kasvavaan valtiotieteiden maisterien joukkoon ja luoda viimeiset silmäykset kurittomaan opiskelijaelämään.

Hyvästi paloaukea!

K. Alkkis

Edarivaalien
ääntenlasku:

Tulokset muotoutuivat tällaisiksi:

Vihreä lista 12
Demariopiskelijat 4
Eduxi 4
Syvänsiniset 4
Einsteinin ystävät 3
Keskustaopiskelijat 3
Lex 3
Soihdunkantajat 3
Tyy terveeksi 3
Vasemmisto-opiskelijat Avanti 2

Mission impossible

Aika: 2.11.2005 keskiviikko
klo 18.30–00.28

Paikka: Turku-sali

Tehtävä: ääntenlaskenta

Suuressa vaaliumussa, marras-kuun innoittamana ja päivän varoit-
usajalla lupauduimme mahdotto-
maan tehtävään: edustajistovaalien
ääntenlaskentaan.

Tapahtumapaikkana toimi Tur-
ku-sali, jonne oli kerääntynyt sekalai-
nen joukko urheita laskijoita, jotka
meidän tavoin olivat valmiita uhraa-
maan iltansa valkoisille paperilapuil-
le. Missio alkoi toiveikkaissa mer-
keissä; ruokaa oli runsaasti ja ilma-
sa oli suuren urheilujuhlan tuntua.

Katastrofin alku oli jo kuitenkin
tässä vaiheessa läsnä, kun huip-
puunsa hiottu ATK-järjestelmä ei
suostunut yhteistyöhön. Takaiskus-
ta selvittiin kunnialla ja vihdoin
päästiin asiaan. Tehokkuuden mak-
simoimiseksi jakaannuimme kah-
teen pöytään, joiden toimintatyylit
erkanivat hyvin nopeasti toisistaan.
Anarkia alkoi levitä ensi metreistä
lähtien. Ihmiset hyökkäsivät lippujen
kimppuun, ja laskentaintoa tuntui
olevan hieman liikaakin. Pikku hiljaa
itse ääntenlaskenta kuitenkin jäi
toissijaiseksi, kun salin ilmasto alkoi
muistuttaa subtropiikkia ja pizzakin
pääsi loppumaan.

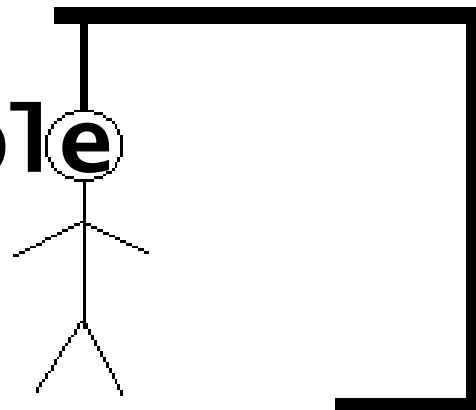
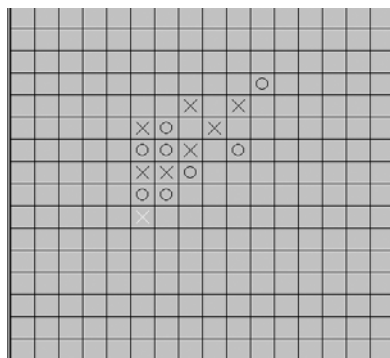
Ensimmäisen kuningasidean
muotoutumista ei tarvinnut odottaa
kauan. Päätimme perustaa Heinin
johdolla AAK:n eli Akateemisen
Askartelu Kerhon. Pöydälle kohosi

Eeva-Liisa Junnila ja
Heini Hakojärvi

toinen toistaan hienompia paperiky-
häelmiä mm. lennokkeja, matoja ja
suuren suosion saavuttaneita “hyr-
riä”. Alanvaihtokin alkoi tuntua hou-
kuttelevalta: kaikki OKL:ään askar-
telemaan! Yleinen sekasorto levisi
kulovalkean tavoin, kun lennokit ja
hyrrät vaihtoivat omistajaa ja
paperista muotoutui aina vain uusia
teoksia. Ja tehtävänähän oli tosiaan
ääntenlaskenta...

Jotta ilta ei kuitenkaan olisi pääty-
nyt turhan aikaisin ja pelkkään as-
karteluun, saimme laskea pienten
virhearvioiden takia Lt-talon ja Jus-
nian äänet uudestaan ja uudestaan
ja uudestaan... Organisaatiomme
“Johtajanainen” alkoi osoittaa
tässä vaiheessa hermostumisen
merkkejä, ilmeisesti syynä oli laski-
joiden keskittymisen herpaantu-
minen.

Vihdoin itse vaalien lopputulos
alkoi muotoutua ja läpipäässeet
nimet varmistuivat. Huokaisimme

kuitenkin helpotuksesta liian aikai-
sin. Saman verran ääniä saaneiden
ehdokkaiden järjestykset piti vielä
arpoa. Tässä vaiheessa pullotkin
tuotiin paikalle.

Henkemme pitimiksi pelasimme
vielä illan myöhäisinä hetkinä risti-
nollaa ja hirsipuuta. Heini yritti hui-
jata huonoin tuloksin. Tarjolla olleet
kaurakeksit onnistuivat melkein
pelastamaan väsähtäneen tunnel-
man, ja kaiken epämääräisyyden
lisäksi suoritimme myös oman ar-
vonnan: kohteena kauneimmat
kaunokirjoitusaakkoset. Voittajiksi
selviytyivät tiukassa kisassa f, g ja j.

Loputtomalta tuntuvien arpa-
jaisten jälkeen saimme vihdoin läh-
tökäskyn. Tehtävä oli suoritettu. Klo:
00.28 poistuimme hyvässä järjes-
tyksessä paikalta. Ilta oli ollut pitkä
ja missiomme uuvuttava. Pienoi-
sena pessimistinä Emppu kokosi
päällimmäiset tunteemme: “Loppu
hyvin, kaikki huonosti.”

*Raporttimme perustuu tositapah-
tumiin ja tehtävän todistusaineisto
julistetaan salaiseksi ikuisiksi
ajoiksi. Tehtävän aikana ei aiheutettu
minkäänlaista kärsimystä lapsille
eikä eläimille. Opiskelijoista emme
mene takuuseen.*

Mielipuolen

Sampo K. Saarinen

Maanantai lokakuun 17.

Vettä sataa ja kaikkia vituttaa. Sel- laista olen tässä viime aikoina miet- tinyt, että millainen käsitys vallitsee tulevaisuuden toivoilla Suomen poliittisesta historiasta 1900-luvulla. Onpa käynyt mielessä sekin, että jos me alan opiskelijatkaan emme oi- kein välttämättä ole kartalla siitä, mitä tapahtui Suomessa, joka joutui elämään suuren ja mahtavan Neu- vostoliiton valvojan silmän alla, niin mikä on tilanne muilla. Ehkä vaiku- tuksensa on myös sillä, että kansalli- sessä historiankirjoituksessa tuota hieman epäkunniallista ajanjaksoa ei ole haluttu hehkuttaa. Historia on voittajien kirjoittamaa. Lienenkö poikkeus, mutta ainakin oma his- toriakuvani on ollut puutteellinen.

“Erityisesti Kimmo Rentolan loistavia teoksia lukiessa on ymmärtämys kommunismista Suomessa laajentunut. Sitä oli ja paljon”

Perjantai

Päässä tuulee. Jo viime keväänä, kun näin uudet ehdotelmät poliitti- sen historian aineopinnoiksi, kum- meksuin tutkintorakennetyöryhmän opiskelijajäsenelle Suomen poliittis- ta historiaa käsittelevien teosten vähyyttä. Onhan se hienoa olla nykyaikainen ja suorittaa vaikkapa yhteiskuntapolitiikan ideologiat ja mallit -linjaa, mutta ehkä Suomi (ja Venäjä) olisi ansainnut hieman enemmän huomiota. Meidän pitäisi kuitenkin olla alamme asiantuntijoi-

ta, myös Suomessa. Varsinkin ver- rattaessa vanhoihin aineopintoihin on ero merkittävä. Perusopinnoissa toki käsitellään Suomen poliittista historiaa, mutta usein mieleen jää vain se, miten paska kirja helsinki- läisten tietosanakirja *Suomen poliit- tinen historia* oli.

kesäkuun 32.

Tapasin tänään Urho Kaleva Kek- kosen. Voi miten viisaita sanoja hän puhui. Tästä sisuuntuneena olen käyttänyt optiota tenttiä syksyllä vie- lä vanhoja aineopintoja. Olen koke- nut erittäin tärkeiksi Suomen ulko- suhteita ja sisäpolitiikkaa ennen ja jälkeen vuoden 1944 käsittelevät kurssit. Sääli, ettei näitä kirjatenttejä enää ole mahdollista suorittaa. Erityi- sesti Kimmo Rentolan loistavia teok- sia *Kenen joukoissa seisot* ja *Niin kylmää että polttaa* lukiessa on ymmärtämys kommunismista Suo- messa laajentunut. Sitä oli ja paljon. Timo Vihavaisen *Kansakunta räh- mällään* taas kertoo karua kieltään suomettumisen mukanaan tuomas- ta poliittisesta kulttuurista. No, toi- nen Rentolan kirjoista sentään vielä löytyy uusista vaatimuksista pienen etsinnän jälkeen.

sadas kuu

Täällä uudessa kodissani on peh- mustetut seinät ja paljon valkotak-

kisia ihmisiä. Rentoa. Eipä ole tentit- tävänä optiona enää myöskään Westwoodin kattavaa ja asiantun- tevaa teosta *Russian history 1812– 1992*. Suomalaiset esiintyvät mielel- lään Venäjä-asiantuntijoina, mutta ennen tätä olisi kuitenkin syytä pe- rehtyä maidemme välisiin suhteisiin ja Venäjän historiaan, joka on täynnä suuria uhrauksia, suurvaltapolitiik- kaa, kärsimyksiä ja diktaturia. To- dettakoon, että Venäjä on nyt ystävä, mutta demokratian hauraus ja yksin- valtiuden ihannoiti saattaa vielä tulevaisuudessa johtaa arveluttaviin seurauksiin. Kun maa kasvaa ja vah- vistuu, ei ole vaikea katsoa 15 vuoden taa ja haikailla suurvallan paluuta. “Eihän me koskaan miehi- tetty Baltian maita!” Eipä taida voida Venäjää järjellä ymmärtää.

“Olen saanut salaisen tehtävän, jonka aion suorittaa loppuun.”

37777.44444.20000000000000000000

Olen saanut salaisen tehtävän, jonka aion suorittaa loppuun. Niin, ja opintoaikojen rajaukset ja uudet tutkintovaatimukset putkitutkintoi- neen näännyttää teidät uudet opis- kelijat. Te nöyryytätte itteenne ja luu- llette että ihmiset arvostaa teitä sitä enemmän, mitä nopeemmin valmis- tutte. Mutta ei ne arvosta, ne nauraa teille kun teillä ei ole mitään oikeita valmiuksia työelämään eikä edes elämäkokemusta, ne HÄPEE teitä. Te ootte pelkkiä pukuja niiden sil- missä!

Opetusministeriö on muuttanut pysyvästi Keuruulle.

Kirjoittaja on sekopää, joka haikailee vanhojen tutkintovaatimuksien hy- viä aikoja oudoissa yhteyksissä.

VAIHTOPENKKI

*P-klubilaisia
kokemassa
maailmaa.
Istu seuraksi vaihtopenkille
ja koe mukana.*

Ankara kuin kaunis syöpäkasvain

Aaretti Siitonen, teksti ja kuvat

Näkymä Bilkentin kukkulalta on huimaava. Ankaraa ympäröivät mäet ovat ruosteen ja kellastuneen tapetin värisiä ja ilma sen yläpuolella likaisenharmaa saastepilvi. Kaupunki itse levittäytyy laakson pohjalla kaikkiin ilmansuuntiin ja tuo mieleen villiintynen syöpäkasvaimen, joka kasvaa vailla suunnitelmaa ja muuta tarkoitusta kuin laajeneminen. Angoran linnoitus, jonka ympärille alkuperäinen kylä syntyi, katoaa mitättömyyteen Ankaran talojen ja katujen sekamelskan keskellä. Mitään varsinaista keskustaa ei ole, ja ainoastaan kaupunkia halkovat leveät bulevardit pakottavat sen muodottomuuteen joltain järjestystä.

Bilkent, suomeksi Tiedon kaupunki, on Ankara-Istanbul valtatie varrelle siinnyt etäpesäke, hirviölähiö. Itse kampus on rakennettu metsäiseen rinteeseen, jonka juurella on korkeita asuinrakennuksia ja valtava amerikkalaistyylinen ostoskeskus Marks and Spencereineen ja Toys'r'us:eineen. Kampusta ympäröi aita, ja alueella partioivat univormupukuisten vartijoiden lisäksi konepistoolein aseistautuneet Gandarmat, Turkin armeijan varusmiehet. Valtion läsnäolo tuntuu muutenkin, näkyvimmillään juhlapäivinä kerrostalojen julkisivuja peittävien, satojen neliömetrien kokoisten Turkin lippujen kautta.

Portilta tie kurvaa ylös yliopiston beigää marmoria olevien rakennus-

ten luokse. Siellä suihkulähteet solisevat ja kesän lähestyessä puut ja pensaat kukkivat purppuraa ja kullankeltaista. Turkin johtavassa yksityisyliopistossa opiskelee 10 000 tutkinto-opiskelijaa, joista vajaalla kolmella tuhannella on stipendi.

"Kaikki opetus on englanniksi, mutta kahdella kolmasosalla opiskelijoista on vaikeuksia ymmärtää, mistä luennoitsija puhuu."

Opiskelu on kallista ja yhteiskunta reippaasti polarisoitunutta, eikä stipendittä opiskelevien perheillä näin ollen ole rahasta pulaa. Kampuksen teillä hyrrää siis BMW:tä, Audia ja Porschea, käytäviä kopisuttelevat korkokengät ovat Gabriella

Rochat ja luennolla vieressä istuvan jätkän otsalla on Oakleyn pleksit. Oikeita vaaleaveriköitä ei juuri ole, mutta joka toinen vastaantulija on silti blondi.

Luennoilla jako stipendillisiin ja stipendittömiin opiskelijoihin on kiusallisen ilmeinen. Kaikki opetus on englanniksi, mutta kahdella kolmasosalla opiskelijoista on vaikeuksia ymmärtää, mistä luennoitsija puhuu. Usein kammottavasti murtaen esitetyt kysymykset tai kommentit osoittavat nolostuttavan selkeästi kysyjänsä täydellisen kyvyttömyyden käsittää monimutkaisia ajatuksia. Moni luento tärväytyy siihen, kun opettaja joutuu kertaamaan perusasioita tyhjästi eteensä tuijotaville, mutta muodikkaasti sonnustautuneille perijöille.

Hollantilaisen ystävän Sebastiaanin kanssa Hattusasissa, heittiläisten vanhassa pääkaupungissa.

Istanbulissa näkymä Bosporille.

Samaan hengenvetoon on todettava, ettei Bilkent jaa stipendejään ansiottomille. Stipendilliset opiskelijat ovat nimittäin aivan oma lukunsa. Tosin he pukeutuvat kuin turkulaiset humanistit ja ne, jotka eivät asu yliopiston asuntoloissa saapuvat kampukselle bussilla, mutta he hallitsevat perusteokset (valtio-opin lukijat ovat kaikki *lukeneet* Leviathanin!), puhuvat hyvää englantia ja tanssittavat hankalia käsitteitä kuin vasemmallalla kädellä. Stipendin jatkumisen edellytyksenä on tietysti hyvä koulumenestys, joten suorituspainetkin ovat aikamoiset.

Raha näkyy Bilkentissä myös positiivisella tavalla. Yliopiston kirjasto on todella vaikuttava, niin arkkitehtuurinsa kuin sisältönsäkin puolesta, ja sama koskee kampuksen liikuntakeskusta, josta ei puutu kuin uimahalli. Opetushenkilökunta on kuitenkin Bilkentin suurin valtti – 43 kansalaisuutta on edustettuna ja nimekkäitä tutkijoita pääasiassa Euroopan ja Yhdysvaltojen huippuyliopistoista vaanii joka kulman takana. Historianlaitos on tässä suhteessa ylivoimainen – toimistojen ovissa on samat nimet kuin Turkin historian kaikkein siteeratuiimpien perusteosten kansissa. Toisin sanoen, ja vähän karrikoiden, 7000 opiskelijan rikkaat vanhemmat maksavat heidät sisään, jotta 3000 lahjakasta,

stipendin saanutta opiskelijaa saisi parhaan mahdollisen koulutuksen.

Kansainvälisiä opiskelijoita Bilkentissä on noin sata. Turkin ja Yhdysvaltain siteet ovat erittäin vahvat, ja USA onkin selkeästi läsnä Bilkentin arjessa. Suurin osa turkkilaisista vaihto-opiskelijoista käy vaihdossa nimenomaan Yhdysvalloissa ja sinne on muutenkin paljon kontakteja, mutta myös eurooppalaiset yliopistot ovat suosittuja. Lähidästä ainoastaan Tel-Avivin yliopistolla on vaihtosopimus Bilkentin kanssa, mutta suomalaisten oppilaitosten kanssa vaihtoa on peräti Tampereelle, Jyväskylään, Espooseen ja Turkuun.

“Bilkentin kampus on pieni, aidattu pala Amerikan Keskilänttä Ankaran liepeillä.”

Turun yliopiston kanssa Bilkentillä on Erasmus-sopimus, joten koko vaihto-operaatio on varsin vaivaton. Turkin pahamaineisen byrokratian kanssa ei joudu taistelemaan, sillä Bilkentin kansainvälinen keskus huolehtii oleskeluluvista ja järjestää kimpapakyydin poliisiasemalle niitä hakemaan. Viisuminkaan saaminen ei tuota ongelmia, sillä Bilkent on eräänlainen taikasana; sen opiskeli-

jakorttia vilauttamalla todistaa kuuluvansa etuoikeutettuun luokkaan. Yliopistolla on omat asuntolat, kaupat, kahvilat, baarit, apteekki ja erinomainen terveyskeskus (jossa allekirjoittanut sai tehokasta hoitoa kaupungilla hankittuun ruokamyrkytykseen). Kampuksella terveydenhuolto, mukaan lukien tarpeelliset lääkkeet, kuuluu lukukausimaksuun ja on näin ollen suomalaiselle Erasmus-opiskelijalle ilmaista. Hintataso on muilta osin aika jyrkkä, opiskelijaruokaloiden annokset Suomen vastaavia tyyriimmät ja asuntoloiden vuokrat turkkilaisittain korkeat (jaettu huone 200 e/kk, oma huone 350e/kk). Asuntoloissa harrastetaan myös sukupuolierottelua, eikä pojilla ole siis mitään asiaa tyttöjen puolelle, tai toisinpäin. Bilkentin kampus on pieni, aidattu pala Amerikan Keskilänttä Ankaran liepeillä.

Toisin kuin Istanbulissa, Ankarassa ei vielääkään ole paljoa ulkomalaisia. Ehkä tämän takia ystävällisyys ja avuliaisuus, jota siellä kohtaa päivittäin, on niin aitoa ja koskettavaa. Ihmiset ovat kiinnostuneita ja avoimia. Asenteet Eurooppaa ja EU-integraatiota kohtaan vaihtelevat, mutta eurooppalainen on aina tervetullut vieras. Turistikeskuksissa kohtaa tietysti hyväksikäyttäjiä ja kiskureita, mutta niiden ulkopuolella

ihmiset ovat reiluja ja rehtejä. Toistuvat positiiviset yllätykset, kun tuimailmeinen viiksiniekka osoittautuikin hyväntahtoiseksi huumorimieheksi, kuuluivat vaihtoaikani parhaimpiin puoliin. Minulla ja hollantilaisella vaihto-oppilaskaverillani oli esimerkiksi kaupungilla vakioravintola, jonka manageri tuli aina istumaan pöytäamme ja tilittämään huoliaan ja jonka kokki, joka ei puhunut sanaakaan englantia, järjesti aina suuren shown pitämällä meistä erityisen hyvää huolta. Alue ei ollut niin köyhä, että raha olisi ollut järjevä syy moiseen ystävällisyyteen ja oma ennakkoluuloisuus tuntuikin jälkikäteen naurettavalta.

Turkki tarjoaa mahdollisuuksia upeille kokemuksille, mutta myös pettymyksille. Asiat jotka voivat olla kiehtovia, voivat myös olla ahdistavia. Ankara on likainen ja kaoottinen kaupunki, sen liikenne on kammottavaa ja väkeä aivan liikaa. Hygienia on välillä kyseenalaista ja iänikuiset arabiankieliset rukouskutsut voivat aiheuttaa päänsärkyä, etenkin koti-ikävänsä iskiessä. Sama koskee tilanteita, joissa on pärjättävä turkin kielellä. Ihmiset ovat kiihkeitä, vieraat miehet naisia kohtaan välillä turhankin ystävällisiä ja orientaalisena tunnettu kaupankäynti- ja neuvottelukulttuuri pitkää pinnaa vaativaa.

Turkissa jos missään oma asenne ja kyky nähdä asioiden valoisa puoli ovat tärkeitä. Ruoka on nimittäin erinomaista ja edullista, autolla ajaminen enemmän jännittävää kuin turhauttavaa ja sitä, että edes yrittää puhua turkkia, arvostetaan vilpittömästi. Asumisen hankkiminen yksityiseltä puolelta voi olla hankalaa, mutta kaupungissa asumisessa on tunnelmaa. Mahtavia yökerhoja löytyy etsimällä ja kyllä, alkoholia myydään ja nautitaan vapaasti, olutta jopa kioskeissa. Ankaran ahdistuksen yllättäessä (heh, heh) saattaa paeta Bilkentien kiiltokuvamaiseen, tutun turruttavaan Mtv-maailmaan, palataksaan sieltä myöhemmin uteliaana tutkimaan kaupunkia.

Turkki on taivaallinen paikka historiasta kiinnostuneelle matkalaiselle. Vähä-Aasia on ollut muun muassa heettiläisten, kreikkalaisten, Rooman, Bysantin ja sittemmin osmanien vaikutuspiiriä. Kuningas Midaksen kaupunkiin, Gordioniin, on parin tunnin ajomatka Ankarasta,

Bilcentin suihkulähde.

samoin kuin Pamukkalen vulkaaniseen, surrealistiseen kuumaisemaan (suositellen siellä skootterin vuokraamista!). Välimerellä on Troijaa ja Ephesosta, Antalyan liepeillä uskomattomat Arykanda ja Olimpos, idässä Van-järvi ja armenialaisten kulttuuriperintöä, pohjoisessa Mustan meren jylhät rannat ja niin pois päin. Turkin kirkkain tähti on Istanbul Bosporilla. Istanbulia on mahdoton kuvailla sortumatta imeliin kliseisiin; se vain yksinkertaisesti on niin upea.

Oman vaihtoni kohokohta oli kymmenen päivän road trip Turkin halki muiden vaihto-oppilaiden kanssa. Saimme kaikki viikon vapaata muuten tiukasta opintotahdistasta, vuokrasimme auton ja saimme houkutelua turkkilaisen kv-tuutorimme Burakin liittymään seuraan omallaan. Saksalainen Daniel huolehti budjetoinnista, amerikkalainen Mary Beth bongasi parhaat majapaikat, Burak hoiti puhumisen ja me muut ehdottelimme nähtävyyksiä ja ajoimme. Kahdeksan hengen porukkamme oli juuri sopivan kokoinen ja ajankohta, huhtikuun alku, erinomainen. Turistilaumat saapuvat vasta toukokuussa, joten hostellit ja kohteet olivat vielä tyhjillään ja omistajat valmiina neuvottelemaan hinnoista. Taitoimme tuhansien kilometrien matkan, söimme hyvin, nukuimme hyvin ja vierailimme ihmeellisissä paikoissa. En ole eläessäni nähnyt ja kokenut niin paljoa niin lyhyessä ajassa ja niin vähällä rahalla. Sen jälkeen jopa Ankara tuntui tylsältä.

Miksi ei? <http://www.utu.fi/opiskelu/kv/rahoitus/>

Efesoksen raunioilla.

Modernisaatio ja islam elävät molemmat Turkissa vahvoina. Kuvassa Ankaran uusi moskeija Kocatepe.

Turkin EU-jäsenyys olisi uhka Euroopan poliittisen integraation jatkumiselle

Kristian Sipiläinen, teksti
Aaretti Siitonen, kuvat

Kysymys Turkin EU-jäsenyydestä on ollut yksi Euroopan tulevaisuutta koskevan keskustelun kestoaiheita. Turkki jätti jäsenhakemuksensa Euroopan yhteisölle jo vuonna 1987 ja solmi tullisopimuksen Euroopan unionin kanssa vuonna 1996. Unionin ja Turkin välisten jäsenyysneuvottelujen käynnistyttyä viime lokakuussa aihetta koskeva keskustelu on selvästi yltynyt.

Turkin EU-jäsenyyden toteutuminen ei ole kirkossa kuulutettu asia. Neuvottelut sisältävät runsaasti vaikeita kipukohtia, jotka voivat hidastaa neuvotteluprosessin etenemistä tai jopa kariuttaa koko hankkeen. Kenties epävarmimmaksi Turkin jäsenyyden tekee kuitenkin se, että se on hyväksyttävä erikseen jokaisessa Euroopan unionin nykyisessä jäsenmaassa. Esimerkiksi Ranskassa, jossa yleinen mielipide on voimakkaasti Turkin jäsenyyttä vastaan, kysymyksestä tullaan järjestämään kansanäänestys.

Haluan korostaa, että pidän Turkia Euroopan unionille tärkeänä kumppanina ja liittolaisena, jonka modernisaatiopyrkimyksiä on tuettava. Turkin yhteiskunta tarjoaa kiistämättä arabimaailmalle oivan esimerkin modernisaation ja islamin yhteiselosta. EU-maiden ja Turkin välistä yhteistyötä tuleekin mielestäni pyrkiä lisäämään. Suhtaudun kuitenkin skeptisesti Turkin EU-jäsenyyden mahdollisuuteen tulevana vuosikymmeninä, koska katson sen olevan haitallinen Euroopan integraatioprosessin tulevaisuudelle.

Turkkia ei voida mielestäni pitää eurooppalaisena valtiona kulttuurinsa tai uskonnollisen identiteettinsä perusteella. Ei ole syytä vähätellä Kemal Atatürkin alulle laittamaa kehitystä Turkin sekularisoimiseksi ja

modernisoimiseksi, mutta tämä ei poista tosiasiaa maan huomattavasta kulttuurisesta erilaisuudesta nykyisiin EU-jäsenmaihin nähden. Mielestäni liittyäkseen Euroopan unioniin hakijamaan on hyväksyttävä täysimääräisesti eurooppalaiset arvot, ennen kaikkea demokratian, ihmisoikeudet, oikeusvaltioperiaatteen sekä markkinatalouden. Tässä suhteessa Turkin tilanne herättää epäilyksiä. Turkki on Euroopan neuvoston jäsenenä osapuolena esimerkiksi Euroopan Ihmisoikeussopimuksessa, mutta noudattaa edelleen puutteellisesti sopimuksen sisältöä.

Huolimatta EU:n uudistusvaatimuksista Turkin lainsäädäntö sisältää huomattavan määrän demokratian kanssa ristiriidassa olevia piirteitä. Kurdien asemassa ei ole tapahtunut mainittavia parannuksia, ja myös muiden vähemmistöryhmien sorto jatkuu Turkissa entiseen tapaan. EU-maista poiketen armeijan asema maan poliittisessa järjestelmässä on merkittävä, mitä ei voida pitää erityisen suurena demokratian osoituksena. Karmivan esimerkin Turkin ihmisoikeustilanteesta

tarjoaa kirjailija Orhan Pamukin tapaus. Pamukia uhkaa kolmen vuoden vankilatuomio "turkkilaisen identiteetin loukkaamisesta", koska hän oli rohjennut kirjoittaa turkkilaisten vuonna 1915 suorittamasta armenialaisten kansanmurhasta ja lisäksi vielä arvostella Turkin hallitusta kurdien edelleen jatkuvasta sorrosta (Suomen Kuvalehti 14.10.2005).

Myös valmius myöntää menneisyyden virheet ja rikokset on yksi demokraattisesti kypsän yhteiskunnan tunnusmerkki, kuten Saksan esimerkki on osoittanut. Turkin pyrkimys tukahduttaa omaa menneisyyttään koskeva keskustelu puhuu karua kieltä maan asenteesta sananvapautta ja ihmisoikeuksia kohtaan. Turkin viranomaisten toiminta kokonaisuudessaan ei vastaa demokraattisen ja vapaan yhteiskunnan vaatimuksia. Tämä asettaa ihmisoikeuksien puolesta liputtavan EU:n kiusalliseen tilanteeseen: voiko Turkin lupauksiin noudattaa tulevia sopimuksia luottaa, kun maa ei täytä

edes nykyisiä kansainvälisiin sopimuksiin perustuvia ihmisoikeusvelvoitteitaan?

Turkin halukkuutta ankkuroida poliittisen kulttuurinsa ja yhteiskuntansa EU:n arvoihin ja periaatteisiin sopii epäillä. Turkissa voimistuvat fundamentalistiset ja nationalistiset liikkeet painostavat maan hallitusta yhä tiukempaan asenteeseen EU:n edellyttämiä kriteereitä kohtaan. EU:lta kiristetään myönnytyksiä ja vaatimukset Turkin demokratisoimiseksi tulkitaan populistisesti islamin ja Turkin vastaisuudeksi. Turkin toimet Kyproksen kysymyksessä antavat hyvän käsityksen turkkilaisen nationalismiin voimakkaasta vaikutuksesta maan politiikkaan. Turkki miehittää edelleen suurta osaa EU:n jäsenvaltiolle, Kyprokselle, kansainvälisen oikeuden mukaan kuuluvaa aluetta. On lievästi sanoen irvokasta, että EU ylipäänsä suostuu neuvottelemaan jäsenyydestä omaa aluettaan miehittävän valtion kanssa.

Pidän kyseenalaisena argumenttia, jonka mukaan Turkin EU-jäsenyys edesauttaisi sivilisaatioiden välistä sopua. Onko todella syytä uskoa, että islamilainen maailma kunnioitaisi enemmän Eurooppaa, mikäli luopuisimme Turkin EU-jäsenyyden vuoksi perimmäisistä arvoistamme, toisin sanoen ihmisoikeuksista ja demokratiasta? Olisiko tämä todella maanosamme rauhaa ja vakautta

tukeva päätös? Rohkenen epäillä. Uskotun sivilisaatioiden lähentymisen sijaan Turkin EU-jäsenyys saattaisi pahimmillaan vetää unionin mukaan Lähi-idän konfliktien osapuoleksi. On muistettava, että Turkilla on huomattavia kiistoja naapurimaidensa kanssa, ja nämä ristiriidat saattavat tulevaisuudessa kärjistyä Lähi-idän räjähdyskerästä tilanteesta johtuen. Myös rikollisuuden ja terrorismin leviämisen vaara Turkista EU:n alueelle on mahdollinen, minkä arvioinnissa on otettava huomioon myös Turkin huonosti valvotut rajat Irakin ja muiden naapurimaiden kanssa.

Turkin jäsenyyttä puoltavat tahot viittaavat usein hankkeen taloudellisiin hyötyihin. Turkin EU-jäsenyydellä olisi epäilemättä huomattavia myönteisiä taloudellisia vaikutuksia EU-alueen talouteen, mutta mikä huomattavinta, *nämä hyödyt ovat saavutettavissa myös ilman jäsenyyden aiheuttamia ongelmia*. On katsottava tosiasioita: Turkki on elintasoltaan huomattavasti jäljessä EU-maista. Turkin suuri julkinen velka, korkea työttömyys sekä huima inflaatio ovat osoitus maan talouden haavoittuvuudesta ja sen erillisyydestä EU:n nykyisten jäsenmaiden talouksiin verrattuna.

Turkin talouden ja infrastruktuurin kehittäminen eurooppalaiselle tasolle vaatisi valtavia investointeja, jotka Turkin EU-jäsenyyden toteutuessa kaatuisivat auttamattomasti ja automaattisesti eurooppalaisten veronmaksajien maksettaviksi. Tämä ei olisi hyväksyttävää eikä tarkoituksenmukaista, sillä se veisi huomattavasti resursseja vuonna 2003 liittyneiden ja tulevien Itä-Euroopan jäsenmaiden (Romania, Bulgaria) kehittämiseltä.

Ovatko EU-johtajat todella pohtineet kuka maksaa laskun Turkin EU-jäsenyydestä? Kun muistetaan Saksojen yhdistymisestä seuranneet kustannukset ja suhteutetaan ne EU:n ja Turkin tilanteeseen saadaan lopputulokseksi mahdoton yhtälö. Tämän vuoksi on pohdittava EU-jäsenyydelle vaihtoehtoisia ratkaisuja, jotka mahdollistaisivat osapuolten taloudellisten ja

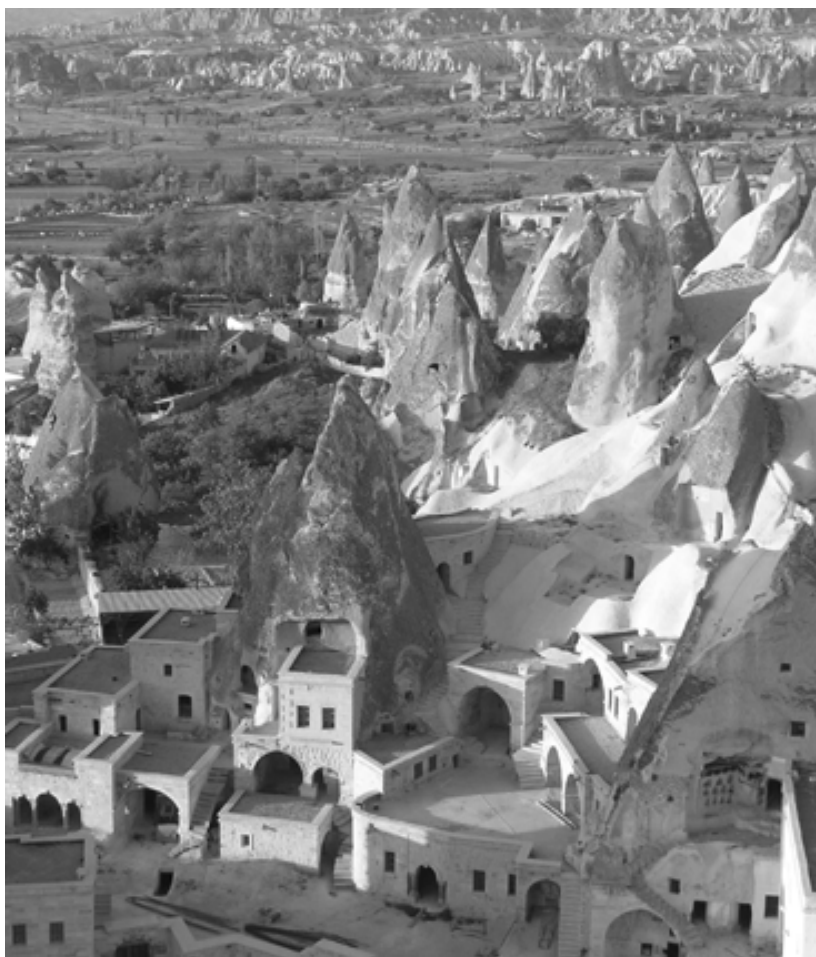
Etenkin juhlapäivinä turkkilaiset muistelevat maan modernisaation alullepanijaa Kemal Atatürkia.

poliittisten etujen maksimoimisen ilman Turkin EU-jäsenyydestä seuraavia haittoja.

Toimivana ideana pidän niin sanottua etuoikeutetun kumppanin mallia, jota ovat tarjonneet ratkaisuksi useat eurooppalaiset poliitikot sekä esimerkiksi Saksan CDU-puolue. Turkin EU-jäsenyyttä voitaisiin toki harkita uudelleen siinä vaiheessa, kun molemmat osapuolet ovat siihen valmiimpia. Lähitulevaisuudessa edellytykset jäsenyyden toteutumiseksi eivät kuitenkaan täyty.

Keskeisin argumentti torjua Turkin EU-jäsenyys on loppujen lopuksi se, että se koituisi haitalliseksi Euroopan integraation kehitykselle. On mielestäni selvää, että mitä enemmän EU:n yhtenäisyyttä laimennetaan toisiaan nopeasti seuraavien laajentumisten myötä, sitä vaikeammaksi käy unionin kehittäminen yhteisten tavoitteiden ja intressien pohjalta. EU:n laajentumista pitäisi loogisesti aina edeltää integraation syventämisen vaihe, jotta olemassa olevia instituutioita voitaisiin vahvistaa ja kehittää vastamaan uusiin haasteisiin. Euroopan Perustuslakisopimus, joka laadittiin EU:n toimintakyvyn säilyttämiseksi laajentumisten jälkeisessä tilanteessa, kuitenkin kariutui Ranskan ja Hollannin kansanäänestyksissä. EU joutuu nyt toimimaan lähivuosina kehnoksi myönnetyn Nizzan sopimuksen pohjalta, minkä on jo nähty viime aikoina aiheuttaneen huomattavia vaikeuksia. Turkin jäsenyys mutkistaisi entisestään tilannetta.

Liittyessään EU:hun noin vuosikymmenen päästä Turkki olisi kaiken lisäksi asukasluvultaan suurin jäsenvaltio, mikä takaisi sille merkittävän aseman unionin päätöksenteossa. Ongelmana on, että EU:n nykyisten jäsenmaiden ja Turkin poliittisten kulttuurien erilaisuus ja intressien liian suuri eroavuus muodostuisivat ennen pitkää esteeksi integraation syventämiselle. On vaikea kuvitella nykyisten jäsenmaiden ja Turkin jakavan riittävän yhteneväistä arvomaailmaa voidakseen viedä yhdessä yhdentymistä eteenpäin. Uhkakuvana olisi myös Euroopan de-

Kapadokyassa asutaan kiveen louhituissa taloissa.

mokraattisen arvoperustan mureneminen.

Uskoakseni Turkin EU-jäsenyys merkitsisi käytännössä loppua Euroopan integraation poliittiselle ulottuvuudelle. Ei varmaan liene satunnaa, että Turkin jäsenyyttä kannattavat tällä hetkellä innokkaimin juuri ne tahot, jotka toivovat EU:sta heikkoa poliittista toimijaa. Yhdysvallat ja Iso-Britannia luottavat Turkin tulevaan apuun Naton roolin vahvistamiseksi ja Euroopan unionin heikentämiseksi. Ison-Britannian Eurooppa-visio on aina perustunut ajatukseen "Euroopan vapaa-kauppa-alueesta", minkä vuoksi britit pyrkivät kaikkiin keinoin tukemaan Turkin jäsenyysspyrkimyksiä. Tämä on kuitenkin vastoin eurooppalaisten enemmistön intressejä, sillä ilman voimakasta poliittista yhteistyötä Euroopan geopoliittinen asema heikkenee. Euroopan rauhan ja hyvinvoinnin tavoitteiden toteuttaminen edellyttää taloudellisia yhteyksiä tiiviimpää yhteistoimintaa maanosan valtioiden välillä.

Lopuksi on huomattava, että myös kansalaismielipide on EU:n alueella voimakkaasti asettunut Turkin EU-jäsenyyttä vastaan. Eurobarometrin äskettäin tekemän tutkimuksen mukaan vain 38 % unionimaiden kansalaisista olisi valmis hyväksymään Turkin EU:n jäseneksi; selvä enemmistö, 52% EU-kansalaisista, puolestaan ilmoitti vastustavansa jäsenyyttä. Kansalaiset haluavat EU:n keskittyvän eurooppalaisten hyvinvoinnin parantamiseen ja EU:n nykyisten jäsenmaiden yhteistyön kehittämiseen.

EU-johtajien olisi vihdoin aika oivaltaa seuraavat kiistämättömät tosiasiat: 1. Turkki ei täytä EU-jäsenyyden kriteereitä, 2. jäsenyys ei ole eurooppalaisten toiveiden ja intressien mukainen. Euroopan unionin on lähivuosina panostettava oman taloutensa ja toimintansa parantamiseen ja torjuttava perusteettomana Turkin EU-jäsenyys. Yhteistyötä Turkin kanssa tulisi tiivistää ja kehittää varsinaiselle EU-jäsenyydelle vaihtoehtoisten järjestelyjen kautta.

Skoone – Ruotsin paras alue

Tanska ja Helsingør ovat vain muutaman kilometrin päässä Ruotsin Helsingborgista.

Sakari Linden, teksti
Maria Säpyskä, kuvat

Skoone on jyrkkiä hiekkadyynejä meren rannalla, tanskalaistyyllisiä piparkakkutaloja, toinen toistaan upeampia keskiaikaisia linnoja sekä aavaa peltolakeutta. Nykypäivän uutta Skoonea edustavat monelle myös Tanskan ja Ruotsin yhdistävä Juutinrauman silta tai Skandinavian korkein rakennus Turning Torso. Skoonen talvet ovat leutoja, kevät saapuu kukkaloistoiheen huomattavasti muuta Ruotsia aikaisemmin, ja syksy hellii lämmöllään alueen asukkaita vielä kun Tukholmassa jo hytistään.

Ennen vuotta 1658 Skoone oli Tanskan yksi tärkeimmistä maakunnista. Lundin tuomiokirkko oli 1100-luvulla Pohjolan arkkipiispakunnan pääkaupunki, jonka alueeseen myös Englanti kuului. Olipa kaupunki lyhyen aikaa myös Tanskan pääkaupunki, jolta ajalta on peräisin nimitys Lundista Metropolis Daniëna tai Pohjolan Roomana. Lisäksi Lundin yliopisto oli jo keskiajalla kuuluisa opinahjo.

Ruotsin valloitettua Skoonen Tanskalta vuonna 1658 on alue ollut eräällä lailla muun Ruotsin silmätikkuna. Heti valloituksen jälkeen alueella alkoi rajua pakkoruotsalaistamisen aikakausi, jolloin Skoone menetti tanskalaisen identiteettinsä. Alueen tanskaan

vivahtavaa murretta on kummeksuttu ja skoonelaisia on pidetty eräänlaisina puolitanskalaisina (halvdanskar), jotka eivät tunne itseään täysin ruotsalaisiksi muuten pitkään niin monokulttuurisessa maassa. 1800-luvun puolivälin jälkeen skoonelaiset rupesivat tiedostamaan paremmin omaa menneisyyttään, etenkin vuotta 1658 edeltävää. Skoonesta onkin muodostunut Ruotsiin alue, jolla on oma erittäin vahva identiteettinsä lippuineen kaikkineen.

Esimerkki tukholmlaisten yrityksestä korostaa oman lähialueensa asemaa ja mitätöidä vanhojen tanskalaisten alueiden vaikutusta on kiista Ruotsin vanhimman yliopiston kunnia. Tanskalaiset perustivat Lundin yliopiston vuonna 1438, lähes 40 vuotta ennen kuin ruotsalaiset perustivat yliopiston Uppsalaan.

“Moni skoonelainen pitääkin Kööpenhaminaa omana pääkaupunkinaan Tukholman sijasta.”

Molemmat yliopistot perustettiin alun perin katolisiksi ja muutettiin myöhemmin protestanttisiksi, mutta vain Uppsala on saanut säilyttää alkuperäisen perustamisvuotensa. Lundin yliopisto on pyytänyt lupaa saada ilmoittaa toimintansa alkaneen 1400-luvulla, mutta Tukholman Yliopisto- ja korkeakouluvirasto (Universitets- och högskoleämbetet) on evännyt sen. Tukholmas-

sa katsotaan Lundin yliopiston olevan perustettu Skoonen valloituksen jälkeen vuonna 1666.

Skoonesta on osana Juutinrauman aluetta muodostunut esimerkiksi dynaamisesta kasvualueesta, joka ei noudata perinteisiä valtioiden rajoja. Edullinen sijainti Keski-Eurooppaan nähden sekä syvenevä integraatio Kööpenhaminan ja samalla Tanskan suurimman saaren,

Lundin paikallinen YO-talo, AF Borgen, näyttää melko lailla samalta kuin turkulainen esikuvansa...

Själlannin, kanssa laskee Ruotsin taloudellista painopistettä etelään. Sen lisäksi, että Skoone on Ruotsin tiheimmin asuttua aluetta, asuu tiivistyvän Juutinrauman integraation myötä noin kolme miljoonaa asukasta 45 minuutin ajomatkan päässä Malmöstä, Skoonen suurimmasta kaupungista.

Syvenevä integraatio Kööpenhaminan alueen kanssa tarkoittaa tietysti samalla Skoonen siteiden löystymistä Tukholman suuntaan. Svenska Dagbladetin Brysselin kirjeenvaihtaja Rolf Gustavsson, aito skoonelainen, kirjoitti että koko eteläisen Ruotsin näkökulmasta Kööpenhaminasta on tulossa Tukholmaa tärkeämpi keskus – lisäksi vielä sarkastisesti – huolimatta 350 vuoden intensiivisestä ruotsalaistamisesta. Moni skoonelainen pitääkin Kööpenhaminaa omana pääkaupunkinaan Tukholman sijasta. Tanskan pääkaupunkia

pidetään Skoonen ikkunana Eurooppaan ja maailmalle.

Täysin uusi ilmiö Ruotsissa on, että yhä useammat yritykset sijoittavat pääkonttorinsa Tukholman alueen sijasta Skooneen. Eräs lääkeyhtiö perusteli päätöstään siirtää pääkonttorinsa Tukholmasta Lundiin sillä, että alueella on Kööpenhaminan läheisyydestä johtuen paljon enemmän sairaaloita kuin Tukhol-

Yksi Skoonen kuuluisimmista keskiaikaisista linnoista, Glimmingehus.

Tukholmassa toimitustaan pitävien valtakunnallisten sanomalehtien ja skoonelaisten lehtien välillä. Vuonna 2005 tukholmalaislehtien hampaisiin on joutunut Malmön kaupungin panostus America's Cup -purjehduskilpailuun sekä pilvenpiirtäjä Turning Torsoon. Myöhemmin toki on tullut ilmi, että Tukholman kaupunki suunnittelee uuden korkeamman rakennuksen pystyttämistä. Toiseksi, Ruotsin vuoden 2004 jalkapallomestari Malmö FF:n pudotessa Mestarien liigan varsinaisesta lohkovaiheesta sveitsiläiselle joukkueelle Tukholman lehdistö puhui Malmön häpäisseen Ruotsin. Kun myöhemmin tukholmalaisjoukkue Djurgården tippui irlantilaiselle puoliamatöörijoukkue Cork Citylle, yritettiin tapahtuma tietysti vaieta unohdus-

Lundin yliopiston päärakennus.

Palvelut myllerryksessä

P-klubilainen
Turun
kaupungin-
valtuustossa

Tytti Seppänen

Kuten jokainen lienee huomannut, kaupungin politiikan kentillä kuhisee. Viimeksi viittasinkin jo kouluverkokeselvitykseen, jonka esityksen mukaan moni pieni (noin alle 80 oppilaan) koulu on lakkautusuhan alla. Vanhemmat ja opettajat ovat olleet kiitettävän aktiivisia kouluasiassa. Jos en muuta positiivista tästä prosessista voi sanoa, niin ainakin olen saanut olla tekemisissä useiden kuntalaisten kanssa asian tiimoilta. Monien koulujen edustajat ovat lisäksi vierailleet valtuustoryhmäni kokouksessa.

Opetuslautakunta teki esityksen kouluverkon uudistamiseksi lokakuun lopulla. Parhaillaan asia makaa kaupunginhallituksen pöydällä ja tulee valtuuston käsittelyyn joulukuussa. Mielenkiintoinen keskustelu on varmasti tiedossa, joten kehotankin kiinnostuneita saapumaan lehtereille kuulemaan tuhat ja yksi selitystä puolesta ja vastaan.

Ihan mainitakseni, voin myös kertoa, että Turun kaupungin budjettia sorvataan parhaillaan jutun kirjoittamishetkellä. Lopullisia päätöksiä budjetista ei vielä tähän päivään mennessä ole tehty, ja valtuuston budjettikokous siintääkin jo lähipäivien aikatauluissa. Lisäksi toriparkki on taas kuumana perunana valtuutettujen suussa. Kiinnostuneet voivat seurata tilannetta sivulla <http://tytinjutut.blogspot.fi>.

Parjattu PARAS -hanke

Koska lehden aiheena on PARAS, ajattelin hieman kirjoittaa todella mediaseksikkästä aiheesta, nimittäin kunta- ja palvelurakennemuutoksesta. Kunta- ja palvelurakennemuutustus (eli PARAS-hanke) etenee nopealla aikataululla kaiken muun politiikan ja presidenttivaalihakkeiden rinnalla.

Sisäministeriön mukaan kyse on seuraavasta: *“Hankkeen tavoitteena on se, että nykyisin kuntien vastuulla olevat palvelut saavat riittävän vahvan rakenteellisen ja taloudellisen perustan niiden järjestämisen ja tuottamisen turvaamiseksi tulevaisuudessa. Samanaikaisesti palveluiden laatu ja vaikuttavuus, saavutettavuus ja tehokkuus sekä teknologinen kehittäminen otetaan huomioon.”*

Keskustelu PARAS-hankkeessa keskittyy valitettavan paljon kuntarajoihin sen sijaan, että pohdittaisiin, miten palvelut tuotetaan ja miten niistä saadaan laadukkaita. Varsinais-Suomessa varsinaisen sodan ovat

aiheuttaneet juuri kuntaliitokset. Jokainen täällä haluaa pitää oman kuntansa, eikä yhdistymistä haluta edes harkita. Näin turkulaisena kaupunginvaltuutettuna tuntuu pahalta se ajatus, että Turku pidetään maakunnan moottorina ja monien kuntien tärkeimpänä työssäkäyntialueena. Kuitenkaan ei olla valmiita ymmärtämään sitä tosi seikkaa, että jos Turulla alkaa mennä päin prinkkälää, on se pois myös ympäryskunnilta.

Kainuun korvessa ja Pohjois-Pohjanmaalla väistämätön on ymmärretty, koska kasvukeskuksien voima ei ylety maakuntien ääriin. Yhdistymisiä suunnitellaan aktiivisesti, ja samalla saadaan käyntiin kattava keskustelu kuntalaisten palvelujen tuottamisesta. En kannata kuitenkaan ajatusta vahvoista peruskunnista, jotka rakennettaisiin maakuntakeskuksien ympärille. Miltä tuntuisi suur-Turku, jossa ovat mukana Kaarina, Lieto, Raisio, Naantali, Rusko, Aura jne.? Tai vastaavasti suur-Loimaa, suur-Rauma tai suur-Salo? Miten käy “periferioiden” palveluille tällaisessa mallissa? Tai miten huolehditaan lähidemokratian toteuttamisesta?

Itselleni suurkunta-ajattelu alkoi tökkiä vastaan kun mietin suur-Oulua, johon myös entinen kotikuntani sitten kuuluisi. Mieluummin haluan vahvan peruskunnan, joka voi syntyä esimerkiksi pienten kuntien kuntaliitosten kautta. Kuntien yhteistyölläkin päästään jo eteenpäin parempien palvelujen saamiseksi. Toteuttamismallit voivat mielestäni olla erilaisia riippuen alueesta ja sen erityispiirteistä. Lisäksi kalliiden erityispalveluiden kuten erikoissairaanhoidon tuottaminen tulee miettiä tarkkaan.

Tarkoituksena onkin juuri nyt miettiä näitä PARAS-hankkeen toteuttamistapoja. Hanketta on kritisoitu, eikä vähiten siitä, että aikataulu on erittäin tiukka; lainsäädännöllisten linjausten eduskuntakäsittely tapahtuu suunnitelmien mukaan vuoden 2006 aikana. Lisäksi säädosmuutosten on tarkoitus astua voimaan vuoden 2007 alusta.

Toisaalta, jos toteuttaminen jätetään seuraavaan eduskuntavaalikauteen, voi olla, ettei minkäänlaisia uudistuksia saada aikaiseksi. Uudistusten tulisi kuitenkin edetä kuntia ja maakuntia kuunnelleen sekä yhteisiä tavoitteita etsien ja yhteen sovittaen. Niin pienten kuin suurien kuntien ääni tulee kuulua valmistelussa. Tärkeimpänä tavoitteena olisi oltava kattavat ja laadukkaat palvelut kaikille maamme asukkaille, syrjäalueita unohtamatta.

Valtuutetun TOP 5

Kirjoittaja on tarkastellut tuntemuksiaan kunnallispolitiikkaan ja valtuutetun tehtävään liittyen. Tässä tunnetilojen parhaimmistoa.

Mira Ojalehto

5. Ensimmäinen oppivuosi

Valtuustotyötä on nyt vuosi takana, mutta paljon opittavaa on yhä edessä. Sydän on itkenyt verta parin sentin vahvuisten talousarvion seurantaraporttien äärellä. Mitä minä näistä tajuan? Turhautumista aiheuttaa myös se, että joka kokouksessa joku on aina tyhmä ja täysin väärässä, mutta vakaasti luulee olevansa oikeassa. Kokoukset venyvät pitkiksi. Toisinaan on ollut tarpeen purkaa pahimmat aggressiot lenkkipolulla. Loppujen lopuksi olen kuluneen vuoden aikana ennen kaikkea sisuuntunut! Kun en ymmärrä, kysyn viisaammilta ja kun olen jotain mieltä, niin uskon vakaasti olevani oikeassa.

4. Onnistunutta palautteen antoa

Melkeinpä parhaana kunnallispoliittisena saavutukseni pidän uudelle kaupunginjohtajallemme antamaani kriittisluonteista palautetta. Palautin hänet maan pinnalle ennen kuin hän on edes päässyt aloittamaan pestisään. Uusi kuntalaivamme kippari on motivoituneen oloinen mies, jolla on takanaan vuosikymmenten kokemus alalta ja joka on tunnettu kyvyistään strategisessa johtamisessa. Liiallinen itsetietoisuus kuitenkin kismitti minua – lähimmät alaiset saivat kyytiä jo ennen verkortin toimittamista kansliaan – joten päätin puuttua asiaan. Oli välittömän feedbackin aika: ei näin hyvä mies, ei näin. Tyytyväisenä tarkkailin seuraavana päivänä nöyryntyttä asennetta.

3. Ristiriitaisia tunteita

Suurimpia kohtaamiani ristiriitoja aiheuttaa raha. Kuntien menot kasvavat 5-6 prosentin vuositahtia, mutta mistään ei saada lisää rahaa. Palvelut tulee säilyttää nykyisellään, on investointeja joita ei vain voi jättää tekemättä, mutta tehostettu on jo liiaksikin. Henkilöstön lämpäiskäminen tietäisi sekin vain menoja esimerkiksi sairaslomina. Onko kaikki voitava jo tehty? Palvelutaksoja korotetaan ja veroprosentti nousee. Kokoomusryhmä oli Kauhajoella yhtenäisenä ryhmänä kaikkien veronkorotusten takana, mutta keskempää valtuustosalia nousivat vastarintaan isännät, joiden kukkaroa

korkeampi kiinteistövero toki olisi eniten rokottanutkin. Heidän ansiostaan kiinteistövero pidettiin ennallaan, ja näin ollen ensi kuun budjettivaltuustossa mietitään, millä rahoilla tiet tulevana vuonna mahdetaan aurata. Itseironisesti olen miettinyt, mahtaako ryhmämme istua valtuustossa väärällä laidalla...

2. Paras mahdollinen huominen

Vaikka rahahuolet painavat, onneksi PARAS-hanke tulee ja pelastaa kunnat ahdingostaan! Vai pelastaako? Kuntarakenneuudistus uhkaa kaatua siihen, ettei kukaan haluaisi luopua omastaan. Pienet kunnat pelkäävät maakuntakeskusten vievän yhteistyön mukana heiltä sekä palvelut että päätäntävällän. Aiheellista onkin kysyä ja kyseenalaistaa, kuinka pitkä koulumatka minun lapsilleni olisi kohtuullinen, mitä hoitoa terveyskeskuksesta jatkossa saa tai voidaanko viiden kunnan palkat laskea yhdessä toimistossa? Mutta kuntaliitoksia ja todellista yhteistyötä tarvitaan, jos huomispäivään halutaan herätä muuallakin kuin maan kasvukeskuksissa. Pitäisi vain herätä jo ennen viimeistä eloonjäämiskamppailua. Ei auta kuin sinnitellä idealistina.

1. Kuuminta hottia

Valtuutettuna oppii pettymään ja häviämään äänestyksiä. Onneksi kokouspalkkioiden lisäksi hommasta saa näköjään myös mittaamattoman arvokkaita elämyksiä! Vaikka kahden päivän valtuustoseminaarissamme Ikaalisten kylpylässä tulevaisuusstrategiat vilisivätkin silmissä, tarjoutui siellä myös oiva mahdollisuus tutustua muihin valtuutettuihin ja kaupungin virkamiehiin. Mikään ei voita mieletöntä yhteishengen tunnetta raskaan strategiatyön jälkeen allasbaarin porealtaassa, jonne ihot toisiin liimautuen ahtauduimme porukalla! Ja ihan totta, vanhakin jaksaa tanssia. Valomerkit välähtelivät, mutta tunnelma vain kohosi. Keskustelunaiheet vaihtuivat vähitellen kuntarakenteesta elämän filosofiisiin kysymyksiin. Itse herkistyin halaamaan talousjohtajan kanssa. Aamuneljältä valtuuston kuopus väsähti, vaikka juhlat vielä jatkuivat. Suurta eroa Ikaalisten tiistaillassa ei opiskelijaelämään ollut, muutaman tunnin päästä tosin pohdimme jo taas kunnan kouluverkkoratkaisua. Huikeinta onkin ollut oivaltaa, että ihmisiä päättäjätkin vain ovat.

TULE TEKEMÄÄN POLIITTISTA HISTORIAA

kampuksella **JA** kaupungissa

www.tovi.fi

Ole realistii
- vaadi mahdottomia.

Tasa-arvo, suvaitsevaisuus ja kestävä
kehitys - vihreää toimintaa yliopistolla
jo vuodesta 2003.

TURUN OPISKELEVAT VIHREÄT

www.turunseudunvihreat.fi

Enemmän aikaa,
vähemmän roinaa.

VIHREÄ LIITTO

Reilua ja kaavoihin kangistumatonta politiikkaa
nykyisten ja tulevien turkulaisten hyväksi.

TURUN SEUDUN VIHREÄT

REILU JUOMINEN

EDISTÄÄ

HENGITYSTÄ

Räventola
PROFFEAN
K E L L A R I I

REHTORINPELLONKATU 6

PUH. 250 5515

Keskin- kertainen

Maiju Jääskeläinen

Pienenä äitini vei minut urheilukilpailuihin. Itkin ja raivosin. Pelkkä ajatuskin siitä, että joutuisin kilpailemaan muiden lasten kanssa inhoti. Huono en ollut, ehkä jopa keskinkertaistakin parempi. En vain löytänyt itsestäni minkäänlaista kilpailuviettä. En haaveillut olevani korkeimmalla pallilla mitali kaulassa.

Liikuntatunneilla olin keskinkertainen. Luokan sisäisessä hierarkiassa en ollut ylimpänä mutta en pohjallakaan. Tytöistä en ollut kaunein mutta en ruminkaan. Olin, ja olen edelleen, varsin keskinkertainen. Kaiken lisäksi varsin tyytyväinen sellainen.

Parhaus-geenini uinuvat edelleen, odottaen aikoja parempia. Nyt viimeistään olisi niidenkin aika herätä talviunestaan. Cosmopolitanin ja muiden naistenraamattujen mantraista voisi päätellä, että nainen on epäonnistunut, mikäli hän ei samaan aikaan ole uranainen, loistava äiti ja täydellinen vaimo. Tämä cosmonainen pitää kodin kunnossa, tekee mahtavia lihapullia ja harrastaa astangajoogaa, vuorikiipeilyä ja osaa myös neuloa villasukat. Kaiken lisäksi hän nauttii tästä kaikesta täysillä. Totta joka sana? Tuskinpa. Mielikuvat luodaan ulkopäin, mutta paine olla cosmonainen

Täydellisiä naisia, onko heitä?

tulee pään sisältä. Kisaa, kisaa, kirkkaamman kruunun saat. Ihan sama kisaatko itsesi vai muiden kanssa kunhan teet sen. Luojan lykky, että supernaisilluusion lisäksi 2000-luku on tuonut meille myös Prozacit.

Joo joo, it's all in the attitude! Voi ollakin. Jos näitä cosmonaisia on olemassa, nostan jokaiselle heistä hattua. Mutta siinä vaiheessa, kun menestystä haetaan vain menestyksen itsensä takia, on jotain vialla. Kuka ehtii olla onnellinen etsiessään aina vain parempaa?

Minusta ei tule cosmonaista vaikka haluaisinkin. Puutteellinen kilpailuviettini on tuhonnut mahdollisuuteni onnistua elämässä. Tenttitulokseni ovat kohtalaisia. Ystäviä ei ole paljon, mutta ei vähänkään. En ole kaunis, mutta en rumakaan. Ja siltikin olen varsin tyytyväinen. Taistelu paremmuudesta itseni

kanssa antaa edelleen odottaa. Tällä menolla lapseni joutuvat tyytymään äitiin, joka ei osaa neuloa. Mieheni pitää hyväksyä se, että lihapullatkin hankitaan kaupasta. Astangajoogan tilalla lienee sauvakävely ja Cosmopolitanin sijasta raamattuni on Kodin Kuvalehti.

Heräävätkö parhaus-geenini sitten eläkeiässä? Heitinkö cosmoraamattuni nurkkaan sittenkin liian aikaisin? Olivatko he sittenkin oikeassa ja minä totaalisen väärässä? Että elämäni onkin mennyt hukkaan koska palkintokaapissani ei ole yhtään lusikkaa tai koska tutkintotodistukseni onkin vain kohtalainen eivätkä ne sauvanikaan eläkeläisten kävelypiirissä olekaan viimeisten huutoa? Pitääkö sitten suosiolla lähteä isoäitien missikisoihin? No, kaipa se vanhakin koira voi oppia istumaan, vaikei mikään paras valioyksilö olisikaan. Keskinkertainen ehkäpä.

Post Scriptum:

Big Business

walpo 03/05 totesi uuden cd:n hinnan olevan 800e/kg, mutta mitä maksaa musiikki? Tyhjä cd maksaa noin 50 senttiä ja painon ollessa 25 grammaa kilohinnaksi tulee 20 euroa. Vähentämällä musiikki-cd:n hinnasta tyhjä cd saamme musiikin hinnaksi 780 euroa per kilo.

**Keskustelu
jatkuu
Foorumilla.**

[http://org.utu.fi/tyyala/
pklubi/phorum](http://org.utu.fi/tyyala/pklubi/phorum)

On kovin, kovin vaikeata olla paras

Urho Blom

Sanakirjan mukaan sana “paras” on superlatiivi, vertailumuoto suhteessa (johonkin) toiseen, esimerkiksi “hyvään”. Sanalla “paras” voidaan viitata myös laatuun, (sosiaaliseen) asemaan, kokoon tai määrään. Siinä yleisimpiä määritelmiä sanalle “paras”. “Paras” kuitenkin kuljetti minut jonnekin kauemmas ja syvemmälle.

Pohdin aluksi kuka tai mikä määrittää parhaan? Päädyin kunkin omalta osaltaan, omatuntoaan seuraten ja harkintakykyynsä luottaen määrittelevän itselleen kulloisenkin “parhaan mahdollisen”. Parhaan mahdollisen mistä? Erilaisten vaihtoehtojen joukosta, joita elämässämme kohtaamme. Kyse saattaa olla ostopäätöksestä suklaalevyn ja lakritsipatukan välillä. Toiset kamppailevat ankarasti välttääkseen viikonlopun baarireissut, koska opiskelijan budjetti ei yksinkertaisesti kestä. Joku miettii, onko onnellinen ihmissuhteessaan ja valitsee yhdessäolon tai yksinolon väliltä. Asioita on niin paljon ja lukemattomia, mutta joudumme yhtä kaikki valitsemaan monien asioiden välillä joka ikinen päivä.

Demokratian on sanottu olevan kaikista huonoista hallitsemismuodoista paras. Jos pukee saman asian neutraaliin muotoon sivuuttaen kysymyksen: no mitä se sitten kertoo tästä maailmasta ja yhteiskunnasta – meistä? Sanoisin aivan tavallisen arkielämän olevan rinnakkaiseloja ja jatkuvia kompromisseja sellaistenkin asioiden välillä ja ihmisten kanssa, jotka eivät meille edusta “parasta mahdollista”. Kukaan ei siis omista ylintä totuutta, tai päätäntävaltaa, kuten Timo Soikkasen ulkonnoilla istuneet varmasti jo ihan ulkomuististakin tietävät. Ehkäpä “parasta” pitäisi etsiä jostakin muualta.

Minulle “paras” edustaa sisältöä, pikemminkin henkistä olotilaa, kuin

jotakin vertailukohtaa. Henkisellä olotilalla tarkoitan sisäistä tyytyväisyyden ja onnellisuuden tunnetta. Tunnetta siitä, että oma elämä on “suitsissa”, tai “hanskassa”. Oletko koskaan nähnyt kenenkään säteilevän sisäistä valoa ja vain hymyilevän? Ulkona on kamala ilma, vaatteet ovat läpimärät. Hän ei tupakoi, mutta istutte silti savullisella puolella. Haikeat katseet kadulla hymyilevien parien perään ja haipuvat huokaukset: kunpa minäkin. Olen sattuneesta syystä keskustellut, kuunnellut ja tahtomattani kuulut monia asioita onnellisuudesta, “paremmuudesta”, tai “parhaudesta”. Lähes kaikkia kuulemiani asioita on yhdistänyt eräs harras toive: voi kunpa asiat olisivat toisin.

“Ainoastaan asiat, joita pidät rajoitteina ovat niitä, jotka sinua rajoittavat.”

Miten asioiden sitten pitäisi olla, jotta ne olisivat “parhaita mahdollisia”? Katkaisen tarinan ja lähestyn asiaa toisesta näkökulmasta. Useimmat kokevat olevansa “voimattomia” muuttaakseen asioita elämässään. Liittykö tuo tunne sitten hylätyksi ja torjutuksi tulemisen uhkaan, lähipiiriin ja ympäristön tuomion pelkoon, velvollisuudentuntoon, en tiedä. Tiedän vain, että me luomme itsellemme omaehtoisia pakkoja ja näennäisiä velvollisuuksia, joista meidän on toisinaan vaikeata luopua, vaikka huomaisimmekin niiden vääjäämättä kuljettavan meitä kohti omaa “huonointa mahdollistamme”. Yleensä kohti sellaisia asioita, joista emme pidä, tai joiden emme halua tapahtuvan. Leikimme mielessäme todennäköisyyksillä ja uhkakuville. Siksi lyhyt liyksinkertaistus: ainoastaan asiat, joita pidät rajoitteina ovat niitä, jotka sinua rajoittavat. Ja jos minulla ei ole vaikutusta omaan elämääni, tai tämän tekstin sisältöön – kenellä sitten?

Eräs lahtelainen ystäväni haluaa “isona” viihdetaitelijaksi. Hän käväisi luonani Turussa. Istuimme olohuoneessa ja kysyin häneltä, miksei hän soita useammin jne jne, olemmehan tunteneet kohta 15 vuotta. Hän vastasi: “No, kun mä nyt olen tällainen. En mä voi mitään sille, jos joku ei tykkää siitä miten mä elän.” Sanoin, ettei minua tippaakaan harmittanut se miten hän elää, kenen kanssa hän seurustelee tai mitä hän tekee vaan se, ettemme kuule toisistamme kovinkaan usein. Kerroin olevani kyllästynyt aina soittamaan hänen peräänsä. Vierähti tunti, sitten kaksi ja lopulta kello oli kolme yöllä. Kävi ilmi, ettei ystäväni “puhumattomuus”, tai ystävyiden laiminlyöminen johtunut siitä, etteikö hän välittänyt tai etteikö hän ollut kiinnostunut asiasta. Hän vietti kaiken aikansa pohtien sitä, mitä elämässään haluaisi tehdä. Ei ollut töitä eikä opiskelupaikkaa, mutta esiintymisenkään ei oikein tahtonut lyödä leiville. Näytöksistä saadut rahat kun valuivat tanssiseuran kassaan. Tilannetta ei helpottanut hänen perheensä painostus ryhtyä tekemään elämälleen jotakin järkevää. Syy miksemme olleet olleet yhteydessä oli se, ettei hän ollut uskaltanut kertoa, eikä halunnut vaivata minua ongelmillaan. Samalla hän tunsu huonommuutta ja häpeää siitä, että minä opiskelin ja kävin töissä, hän taas ei. Hän kuitenkin tiesi, mikä olisi hänelle parasta, mutta antoi asioiden jatkua ennallaan vedoten siihen, ettei niille kuitenkaan voi mitään. Hän oli olosuhteiden uhri. Varmasti me kaikki tietyissä mielessä olemmekin ja samalla oman yhteiskuntamme tuotteita (terveiset Kalelalle☺).

Haluaisin kaikesta huolimatta ajatella ja uskoa, että minulla olisi jotakin vaikutusta siihen, mitä elämälläni teen, tai mitä siinä tapahtuu. Tarina minun ja ystäväni välillä sai onnellisen välilopun, joka jatkuu seuraavassa jaksossa. Ennen nukkuun kukaan jänin sulattelemaan kuulemaani. Minulle jäi käteen muutama ajatus. En ehkä voi valita kaik-

kia olosuhteita, joissa vuorovai-
kutan ja toimin. En ehkä voi aina
edes vaikuttaa niihin, vaikka halu-
aisinkin. Usein se johtuu siitä yksin-
kertaisesta tosiasiasta, etten saa
päättää toisten puolesta. Hyvä niin.
Tämän asian hyväksyminen ja tie-
dostaminen on ollut kaikkein lohdut-
tavinta, myös parasta. Ja tähän tie-
dostamiseen liittyy valinta. Pyrin kes-
kittymään omiin valintoihini, joiden
uskon johtavan minun parhaaseeni
ja toivon hiljaa, että samalla ympäris-
tökin ehkä muuttuu. Ehkäpä olosuh-
teet ja tuulet kääntyvät suotuisiksi
ja kuljettavat kohti päämäärääni, jos
jaksan olla kyllin aktiivinen.

**“Minä opin tästä, että
maailma jatkaa
huomennakin menoaan.
Minun kanssani tai ilman.”**

Päättän sepustukseni kertomalla
työmatkastani Helsingissä. Istuin
World Trade Centerissä lounaalla
asiakkaan kanssa. Arjen rutiinit hoi-
dettuamme hän kysyi minulta mitä
mieltä olin ihmisistä. Vastasin ympä-
ripyöreästi, että meitä on kaiken-
laisia, kokoisia ja värisiä. Moneen
junaan ja monelle asemalle. Hän
hymähti ja totesi sitten 95% ihmisistä
olevan persereikiä. Seurasin hiljai-
suus. Hän syytti savukkeen, tilasi
ohikulkevalta tarjoilijalta lasin viiniä,
veti pitkät henkoset ja kysyi: “Tietsä
mikä lohduttaa mua kaikkein eni-
ten?” Vastasin kieltävästi ja hän jat-
koi: “Jos 95% ihmisistä on ‘apinoi-
ta’, sä käytät peruskoulun matikkaa,
suhteutat sen 5% maapallon nykyi-
seen väkilukuun, niin mulla on vielä
aika monta hyvää typpiä tavattava-
na.” Tarinan opetus piilee eräässä
pitkässä tekstiviestissä, jonka hiljat-
tain sain ystävältäni: “Hei! Häämatka
oli mahtava! Arki tosin on astunut
kuvaan ja “x:n” vanhemmat ovat

eroamassa. “Maukka” punkkaa
meillä ja toimeen on tultu, vaikka
raskasta tämä välillä on. Olen tässä
miettinyt itsekseni ja tullut siihen
lopputulokseen, että kaikilla taitaa
aika ajoin olla vaikeaa. Tämä
(avioliitto) ei alkanut ollenkaan niin
kuin olin luullut sen alkavan. Yhtä
kaikki mun ja “x:n” välit on vaan
tiivistyneet ja olen onnellisempi kuin
koskaan!!! Viikonloppuna nähdään!
Terveisin: “y”.

Minä opin tästä, että maailma
jatkaa huomennakin menoaan.
Minun kanssani tai ilman. Tämän
ymmärrettyäni en halua jäädä pelis-
tä pois ja antaa 95 prosentin päät-
tää puolestani, vaan elää ja toimia.
Täydellisyyttä ei olekaan. Se on uto-
pia, jonka IKEA ja NIKE yhdessä
muun uljaan kansainvälisen brändi-
viihde- ja muotiteollisuuden sekä
Maija Viikkumaan kanssa on luonut
(pisteet Ollille). Vaihtoehtojen puute,
etukäteen määrätty suunta. Tärkein-
tä ei ole päämäärä, vaan liike. Kyllä
se mitä meistä tulee “isoina” ja
“paras mahdollinen” sieltä ajan
kanssa hahmottuvat. Nekin ovat jat-
kuvassa muutoksessa, tai ainakin
alittiit sille. Minun paras mahdol-
liseni on yritys (hatara sellainen)
kuunnella sydäntäni ja rohkeutta
valita se minkä itse tunnen “oike-
aksi”. Kyselin aiheita parhaasta ja
parhaudesta muutamalta tutulta.
Minua kehoitettiin kirjoittamaan kil-
paurheilusta. Kaikki ei kuitenkaan
ole kilpailua, kyllä tästä edes joskus
pitäisi voida nauttia. Pienet asiat rat-
kaisevat, usein meille niin kovin
isoissa asioissa. Hyvää joulua ja
uutta vuotta kaikille! Teen samalla
vuodenvaihteen lupauksen olla kir-
joittamatta enää tarinoita tosielä-
mästä. Olisi joskus kiva lukea mui-
denkin kuin vakiokirjoittajien juttuja.

lämpimästi teidän: upi

**Tarkkaavaiselta lukijaltamme vielä yksi
P-klubissa sanottua, olkaa hyvä.**

Onko se nousukauden merkki, kun naisten kassit kasvaa?
Matias Ollila toimistolla Lotta Mattssonin käsilaukkua
arvioidessaan.

Tulevia tapahtumia

9.12. Pikkujoulusitsit K-tiellä
24.1.2006 Jäsenistöitsit
14.2 (?) ISHA-sitsit
28.2 Laskiaisen viettoa

Lisätietoa tulee aikanaan, seuraa
sähköpostiasi.

Klubin koripalloilijoille pronssia

P-klubin koripallojoukkue haki
ainejärjestölle ensimmäisen yli-
opiston Sammonmalja-mitalin
nuormiesmuistiin. Edellinen oli
tainnut perimätiedon mukaan tul-
la jalkapallosta joskus vuosituhan-
nen vaihteessa.

Nyt väri oli pronssinen, vaikkei yli-
opisto tietenkään mitään mitalia
raaskinut jakaa. Klubin joukkue-
eessa pelasivat **Urho Blom, Erno
Miettinen, Timo Miiluniemi,
Pekka Mäntylä, Erkki Mänty-
mäki ja Eemeli Peltonen**. Yhden
pelin ajan jeesaamassa kävivät
Timo Honka ja niikkansa saman
tien pyöräyttänyt **Jukka Pohjola**.

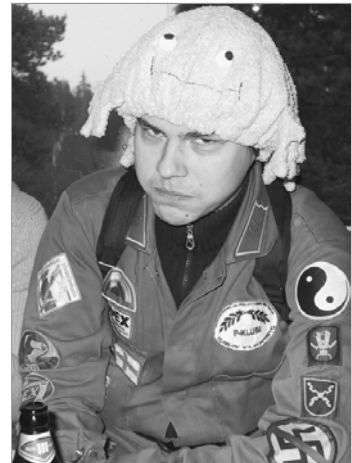
Mestaruuden otti taas lääkkisen
puoliammattilaisjoukkue AC Anta-
bus. Opex selitteli jotain pelaaja-
pulaista ja luovutti raukkamaisesti
finaalin.

Korjaus

Poliittisen historian
opiskelijoiden tuoretta
työllistymisselvitystä
koskevassa jutussa (Walpo
03/05) oli virhe. Valtio-
opista valmistuneiden
työllistymisestäkin on tehty
selvitys, joka kattaa vuodet
1967–2000. Selvitys löytyy
osoitteesta [http://
www.soc.utu.fi/valtio-oppi/
tutkimus/
v_o_valmistuneet.PDF](http://www.soc.utu.fi/valtio-oppi/tutkimus/v_o_valmistuneet.PDF)

**Naisten
pyynnöstä:
Sillismuotia '05
suoraan
Mister Masku
-tapahtumasta!**

Hei! Heitähän voisi luulla kahdeksi eri henkilöksi!

Raakel Liekki

Tyttöelokuvatähti.

Miia Mäntö-Sorvari

Tyttökaleritähti.

Tuore puheenjohtajapariskunta halunnee näillä kuvilla toivottaa Walpon lukijoille erinomaisen mukavaa joulua ja loppuvuotta!

Eikä väistyvä päätoimittaja toki halua olla Pekkaa pahempi. Isot kiitokset kaikille lehteä tänä vuonna tehneille ja sitä lukeneille.

Poliittista realismia on kuulua liittoon jo opiskeluaikana

Oma liittosi

www.sval.fi

